

**A BUDAPESTI
MŰSZAKI ÉS GAZDASÁGTUDOMÁNYI
EGYETEM
ÉVKÖNYVE
2011-2012.**

Budapest

2012

Felelős szerkesztő:

Fonyó Istvánné

Szerkesztette:

Fritzné Tószeczki Mária

Tartalomjegyzék

Tanévnyitó beszéd (2011–2012.)	–
Az egyetem rektorai 1871 óta	3
Egyetemi vezetők.....	8
József Nádor Emlékérem	9
Kitüntetések 2011–2012.....	10
Kiemelkedő eredményt elért hallgatók 2011–2012-ben	22
In memoriam	46
Statisztika.....	66

Az egyetem rektorai 1871 óta

Egyetemünk az 1871/72-es tanévben kapta meg a mérnöki szigorlathoz kötött oklevelek kiadásának jogát. 1872. január 7-én foglalta el tisztségét a Műegyetem első rektora, Sztoczek József. Az első rektor ünnepélyes beiktatásától napjainkig ívelő idő folyamán számos jelentős változás történt a Műegyetem szervezetében, és a neve is többször változott. Itt csak két változást említünk: az Egyetem 1952-ben történt kettéválasztását és az 1967-ben bekövetkezett egyesítést.

Ez a magyarázata annak, hogy az 1871-ben egyetemi rangra emelt intézmény rektorainak felsorolásakor 15 tanéven át 2-2 név szerepel: az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem (1955-ig Építőipari Műszaki Egyetem) és a Budapesti Műszaki Egyetem rektorának neve.

1871–1872.	Dr. Sztoczek József
1872–1873.	Conlegner Károly
1873–1874.	Dr. Nedtvich Károly
1874–1875.	Vész János Ármin
1875–1876.	Dr. Sztoczek József
1876–1877.	– " –
1877–1878.	– " –
1878–1879.	– " –
1879–1880.	id. Dr. Szily Kálmán
1880–1881.	– " –
1881–1882.	– " –
1882–1883.	– " –
1883–1884.	– " –
1884–1885.	Dr. Kriesch János
1885–1886.	– " –
1886–1887.	K. Lipthay Sándor
1887–1888.	– " –
1888–1889.	– " –
1889–1890.	Klimm Mihály
1890–1891.	– " –

1891–1892.	Dr. Kőnig Gyula
1892–1893.	– " –
1893–1894.	– " –
1894–1895.	id. Dr. Entz Géza
1895–1896.	– " –
1896–1897.	Dr. Wartha Vince
1897–1898.	– " –
1898–1899.	K. Lipthay Sándor
1899–1900.	– " –
1900–1901.	Dr. Ilosvay Lajos
1901–1902.	– " –
1902–1903.	– " –
1903–1904.	Hauszmann Alajos
1904–1905.	– " –
1905–1906.	K. Jónás Ödön
1906–1907.	– " –
1907–1908.	Dr. Wartha Vince
1908–1909.	– " –
1909–1910.	– " –
1910–1911.	K. Jónás Ödön
1911–1912.	Dr. Rados Gusztáv
1912–1913.	– " –
1913–1914.	– " –
1914–1915.	Kovács S. Aladár
1915–1916.	– " –
1916–1917.	Dr. Kürschák József
1917–1918.	– " –
1918–1919.	Czakó Adolf
1919–1920.	– " –
1920–1921.	Rejtő Sándor
1921–1922.	Zelovich Kornél
1922–1923.	– " –
1923–1924.	Schimanek Emil

1924–1925.	– " –
1925–1926.	Dr. Szarvasy Imre
1926–1927.	– " –
1927–1928.	Dr. Szily Kálmán
1928–1929.	– " –
1929–1930.	– " –
1930–1931.	Dr. Hüttl Dezső
1931–1932.	– " –
1932–1933.	Söpkéz Sándor
1933–1934.	Hermann Miksa
1934–1935.	Rohringer Sándor
1935–1936.	Dr. Czettler Jenő
1936–1937.	Dr. Szabó Gusztáv
1937–1938.	Dr. gr. Teleki Pál
1938–1939.	Wálder Gyula
1939–1940.	Dr. Zimmermann Ágoston
1940–1941.	Dr. Vendl Aladár
1941–1942.	Dr. Imre Sándor
1942–1943.	Dr. Mihailich Győző
1943–1944.	Dr. Doby Géza
1944–1945.	Dr. Misángyi Vilmos és Dr. Verebély László
1945–1946.	Dr. Heller Farkas
1946–1947.	Dr. Csűrös Zoltán
1947–1948.	– " –
1948–1949.	– " –
1949–1950.	Dr. Mihailich Győző
1950–1951.	Dr. Vörös Imre
1951–1952.	– " –

BME

1952–1953.	Dr. Vörös Imre
1953–1954.	Dr. Vörös Imre
1954–1955.	Dr. Gillemot László

ÉKME

Dr. Kardos Imre
Dr. Rados Kornél
Dr. Cholnoky Tibor

1955–1956.	– " –	– " –
1956–1957.	– " –	– " –
1957–1958.	Dr. Benedikt Ottó	Dr. Rados Kornél
	<i>megbízott rektor:</i>	
	Dr. Csűrös Zoltán	
1958–1959.	Dr. Csűrös Zoltán	Dr. Rados Kornél
1959–1960.	– " –	– " –
1960–1961.	– " –	Dr. Perényi Imre
1961–1962.	Dr. Gruber József	– " –
1962–1963.	– " –	– " –
1963–1964.	– " –	– " –
1964–1965.	Dr. Csáki Frigyes	Dr. Hazay István
1965–1966.	– " –	– " –
1966–1967.	– " –	– " –
1967–1968.	– " –	
1968–1969.	– " –	
1969–1970.	Dr. Perényi Imre	
1970–1971.	– " –	
1971–1972.	– " –	
1972–1973.	– " –	
1973–1974.	– " –	
1974–1975.	– " –	
1975–1976.	– " –	
1976–1977.	Dr. Meisel János	
1977–1978.	– " –	
1978–1979.	– " –	
1979–1980.	– " –	
1980–1981.	– " –	
1981–1982.	Dr. Polinszky Károly	
1982–1983.	– " –	
1983–1984.	– " –	
1984–1985.	– " –	
1985–1986.	– " –	

1986–1987.	– " –
1987–1988.	Dr. Fodor Lajos
1988–1989.	– " –
1989–1990.	– " –
1990–1991.	Dr. Michelberger Pál
1991–1992.	– " –
1992–1993.	– " –
1993–1994.	– " –
1994–1995.	Dr. Bíró Péter
1995–1996.	– " –
1996–1997.	– " –
1997–1998.	Dr. Detrekői Ákos
1998–1999.	– " –
1999–2000.	– " –
2000–2001.	– " –
2001–2002.	– " –
2002–2003.	– " –
2003–2004.	– " –
2004–2005.	Dr. Molnár Károly
2005–2006.	– " –
2006–2007	– " –
2007–2008	– " –
2008–2009	Dr. Péczeli Gábor
2009–2010	– " –
2010–2011	– " –
2011–2012	– " –

Egyetemi vezetők

Dr. Péczeli Gábor, egyetemi tanár, rektor

Dr. Jobbágy Ákos, egyetemi tanár, oktatási rektorhelyettes, oktatási igazgató

Dr. Aszódi Attila, egyetemi docens, tanszékvezető, tudományos és innovációs rektorhelyettes

Dr. Lovas Antal, egyetemi docens, Építőmérnöki Kar dékánja

Dr. Czigány Tibor, egyetemi tanár, Gépészmérnöki Kar dékánja

Dr. Becker Gábor, egyetemi tanár, Építészmérnöki Kar dékánja

Dr. Pokol György, egyetemi tanár, Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar dékánja

Dr. Vajta László, egyetemi docens, Villamosmérnöki és Informatikai Kar dékánja

Dr. Varga István, egyetemi tanár, Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar dékánja

Dr. Pipek János, egyetemi docens, Természettudományi Kar dékánja

Dr. Bóta Gábor, egyetemi tanár, Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar dékánja

Kaszásné Mészáros Éva, Gazdasági és műszaki főigazgató

Fonyó Istvánné, a BME Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár főigazgatója

Dr. Szabó Tibor, egyetemi adjunktus, főtitkár

Kovács András, a Hallgatói Önkormányzat elnöke

József Nádor Emlékérem

Az Egyetemi Tanács a karok javaslata és az Előkészítő Bizottság véleménye alapján József Nádor Emlékérmet adományozott:

Dr. Hans Kaiser egyetemi tanár
(Bécsi Műszaki Egyetem)

Dobosné Dr. Sárvári Judit egyetemi docens, intézetigazgató
(Gazdasági- és Társadalomtudományi Kar, Idegennyelvi Központ)

Dr. Hargittai István Professor Emeritus
(Vegyésmérnöki és Biomérnöki Kar, Szervetlen és Analitikai Kémiai Tanszék)

Dr. Pap László egyetemi tanár
(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Híradástechnikai Tanszék)

Dr. Szántai Tamás egyetemi tanár
(Természettudományi Kar, Matematikai Intézet, Differenciálegyenletek Tanszék)

Kitüntetések 2011–2012.

Széchenyi-díj

Dr. Arató Péter, akadémikus, tanszékvezető egyetemi tanár

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Irányítástechnika és Informatika Tanszék)

A digitális technika és a logikai szintézis, különösen a vezérlőegységek tervezése, magas szintű és rendszer szintű szintézis területén végzett kutatási eredményeiért, azok ipari alkalmazásait sikeresen hasznosító egyetemi tananyagfejlesztő és oktatói munkásságáért, hazai és nemzetközi szakmai, tudományos közéleti tevékenysége elismeréseként.

Dr. Fritz József, akadémikus, egyetemi tanár

(Természettudományi Kar, Matematika Intézet, Differenciálegyenletek Tanszék)

A modern valószínűség-számítás, a sztochasztikus analízis és matematikai fizika területén végzett, nemzetközileg is számon tartott kutatásaiért, a magyar matematikai statisztikus fizikai iskola megteremtéséért.

Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje a csillaggal

Dr. Michelberger Pál akadémikus, Széchenyi-díjas gépészmérnök, Professor Emeritus

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar Irányítástechnika és Informatika Tanszék)

A nemzetközi tudományos és szakmai közéletben is nagyra becsült technikai, járműtervezési és kinetikai kutatásaiért, azok eredményeinek gyakorlati alkalmazásáért, meghatározó jelentőségű egyetemvezetői, oktatói tevékenysége, életműve elismeréseként

Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje

Dr. Ádám József akadémikus, tanszékvezető, egyetemi tanár

(Építőmérnöki Kar, Általános és Felsőgeodéziai Tanszék)

Kiemelkedő geodéziai tudományos eredményeiért, az egyetemi képzésben a fiatal tudományos utánpótlás példaszerű neveléséért, a földtudományok területén végzett több mint egy évtizedes lelkiismeretes és eredményes tudományszervező tevékenységéért, valamint a Nemzetközi Geodéziai Szövetség első és ez idáig egyetlen magyar vezetőségi tagságáért.

Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje

Dr. Kollár István az MTA doktora, egyetemi

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék)

A jelfeldolgozás, ezen belül a kvantáláselmélet és a rendszeridentifikáció alkotó továbbfejlesztéséért, megalapozó kutatási eredményeiért, valamint a tudományos publikációs adatok számítógépes feldolgozásáért és a tudományos minősítés számítógépes támogatásáért

Dr. Tánczos Lászlóné az MTA doktora egyetemi tanár

(Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar, Közlekedésgazdasági Tanszék)

Több évtizedes eredményes oktatói-kutatói tevékenységéért. A tudós munkájával elősegítette a tudományág hazai képviselőinek bekapcsolódását a nemzetközi kutatási hálózatokba, lehetővé tette a legújabb módszerek hazai adaptációját és a magyar eredmények széles körű megismertetését.

Dr. Vajk István tanszékvezető egyetemi tanár

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Automatizálási és Alkalmazott Informatikai Tanszék)

Az irányításelmélet és az alkalmazott informatika területén végzett több mint három évtizedes sikeres kutatói és oktatói munkájáért, valamint kiemelkedő oktatásszervezési tevékenységéért.

Dr. Zombory László egyetemi tanár

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Szélessávú Hírközlés és Villamosságtan Tanszék)

Magyar Érdemrend lovagkeresztje

Dr. Pallós Imre címzetes egyetemi docens

Szent-Györgyi Albert-díj

Dr. Nyulászi László egyetemi tanár

(Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar, Szervetlen és Analitikai Kémia Tanszék)

Dr. Varjú György Professor Emeritus

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Villamos Energia Tanszék)

Apáczai Csere János-díj

Dr. Bojtár Imre egyetemi tanár

(Építőmérnöki Kar, Tartószerkezetek Mechanikája Tanszék)

A Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett

Dr. Ádány Sándor egyetemi docens, tanszékvezető

(Építőmérnöki Kar, Tartószerkezetek Mechanikája Tanszék)

Dr. Barabás Béla egyetemi docens

(Természettudományi Kar Matematikai Intézet, Sztochasztika Tanszék)

Dr. Horváth Gábor egyetemi docens

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék)

Lelkes Péter DLA habil egyetemi magántanár

(Gépésszmérnöki Kar, Gép- és Terméktervezés Tanszék)

Dr. Rácz Kornélia adjunktus

(Közlekedésszmérnöki és Járműmérnöki Kar, Építőgépek, Anyagmozgatógépek és Üzemi Logisztika Tanszék)

Dr. Szabó Zoltán adjunktus

(Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar, Járműváz és Könnyűszerkezetek Tanszék)

Dr. Ádány Sándor egyetemi docens, tanszékvezető, oktatási dékánhelyettes

(Építőmérnöki Kar, Tartószerkezetek Mechanikája Tanszék)

Pedagógus Szolgálati Emlékérem

Dr. Parti Mihály egyetemi tanár

(Gépészmérnöki Kar, Áramlástan Tanszék)

Zatykó Sándorné dr. adjunktus

(Gépészmérnöki Kar, Gyártástudomány és –technológia Tanszék)

Dr. Ferenczi Miklós egyetemi docens

(Természettudományi Kar Matematika Intézet, Algebra Tanszék)

Dr. Váradi Sándor egyetemi docens

(Gépészmérnöki Kar, Hidrodinamikai Rendszerek Tanszék)

Dr. Galaskó Gyula egyetemi docens

(Építőmérnöki Kar, Tartószerkezetek Mechanikája Tanszék)

Dr. Pintyőke Gábor adjunktus

(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)

Dr. Varga László adjunktus

(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)

Az Egyetem Díszpolgára cím

Dr. Peter Skalicky egyetemi tanár

(Bécsi Műszaki Egyetem, a TU Wien volt rektora: 1991–2011.)

Ujfalusi László igazgató

(ELMŰ Nyrt.)

Tiszteletbeli Mester cím

Bán Ferenc DLA építész, vezető tervező
(Bán Ferenc Stúdió Bt.)

Tiszteletbeli Doktor cím

Dr. Peter Robert Shewry igazgató-helyettes, tudományos igazgató
(Centre for Crop Genetic Improvement Department of Plant Sciences Rothamsted Research)

Pro Juventute Universitatis (Az Egyetemi ifjúságért)

Dr. Deák András egyetemi docens
(Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar, Kémiai és Környezeti Folyamatmérnöki Tanszék)

Dr. Örvös Mária egyetemi docens
(Gépésszmérnöki Kar, Épületgépészeti és Gépészeti Eljárástechnika Tanszék)

Paragi Miklós hallgató
(Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar)

Dr. Szoboszlai Mihály tanszékvezető
(Építészmérnöki Kar, Építészeti ábrázolás Tanszék)

Sztoczek József-émlékérem

Dallos Györgyi ügyvivő szakértő
(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Dékáni Hivatal)

Demeter Sándorné ny. hivatalsegéd
(Építészmérnöki Kar, Urbanisztika Tanszék)

Doviscsák Mihályné gazdasági ügyintéző
(Gépésszmérnöki Kar, Mechatronika, Optika és Gépészeti Informatika Tanszék)

Dr. Hajós Róbert igazgató
(Gazdasági és Műszaki Főigazgatóság, Üzemeltetési Osztály)

Dr. Ispán Klára osztályvezető

(Rektori Kabinet)

Leinwander Sándorné titkárnő

(Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar, Dékáni Hivatal)

Marek István Mártonné technikus

(Építőmérnöki Kar, Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék)

Nagy József Györgyné titkárságvezető

(Vegyésmérnöki és Biomérnöki Kar, Dékáni Hivatal)

Thury Etelka gazdasági csoportvezető

(Természettudományi Kar, Fizikai Intézet Atomfizika Tanszék)

Váriné Bajzik Katalin segédkönyvtáros

(BME OMIKK, Könyvbeszerzési és Könyvfeldolgozási Osztály)

Eötvös József-koszorú

Dr. Lantos Béla MTA doktora, professor emeritus

(Villamosmérnöki és Informatikai Kar, Irányítástechnika és Informatika Tanszék)

Simonyi Károly Mérnöki Díj

Dr. Kurutzné dr. Kovács Márta az MTA rendes tagja, egyetemi tanár

(Építőmérnöki Kar, Tartószerkezetek Mechanikája Tanszék)

Wigner Jenő Díj

Dr. Sükösd Csaba tudományok kandidátusa, egyetemi docens, igazgatóhelyettes

(Nukleáris Technikai Intézet, Nukleáris Technikai Tanszék)

Hevesi György Díj

Reiss Tibor PhD hallgató

(Nukleáris Technikai Tanszék)

Rektori Dicséret

Dr. Pataki Béla

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Menedzsment és
Vállalkozásgazdaságtan Tanszék)

Deák Ágnes

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Németh Bernadett

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Dr. Széll Mária egyetemi tanár

(Építőmérnöki Kar, Magasépítési Tanszék)

Pusztai József egyetemi docens

(Építőmérnöki Kar, Geotechnikai Tanszék)

Dékáni Dicséret

Dr. Molnár György

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Műszaki Pedagógia Tanszék)

Hevér Boglárka

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Közgazdaság Tanszék)

Dr. Bocs Zsuzsanna

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Erdei Gabriella

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Zákány András

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Végh Katalin

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Dr. Bojtár Imre egyetemi tanár

(Építőmérnöki Kar, Tartószerkezetek Mechanikája Tanszék)

Dr. Salem G. Nehme egyetemi docens

(Építőmérnöki Kar, Építőanyagok és Mérnökgeológia Tanszék)

Takács Éva építész műszaki ellenőr

(Gazdasági és Műszaki Igazgatóság)

Kari Kutatási Díj

Dr. Csete Mária – junior kategória

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Környezetgazdaságtan Tanszék)

Dr. Ormos Mihály – senior kategória

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Pénzügyek Tanszék)

Kari Emlékérem

Dr. Valkó László

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Környezetgazdaságtan Tanszék)

Dr. Németh József

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Pénzügyek Tanszék)

Dr. Izsó Lajos

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Ergonómia és Pszichológia Tanszék)

Kar Kiváló Dolgozója

Dr. Tóth Tamás

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Pénzügyek Tanszék)

Számelyné dr. Jámber Emőke

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Címzetes egyetemi tanár

Dr. Búza János

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Közgazdaságtan Tanszék)

Dr. Windisch Andor

(DYWIDAG System International, München)

Dr. László ny. tudományos tanácsadó

(VITUKI)

Címzetes egyetemi docens

Dr. Melega Tibor

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Közgazdaságtan Tanszék)

Aradi András

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Idegennyelvi Központ)

Dr. Ódor Péter adjunktus

(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)

Dr. Hayde László

(Építőmérnöki Kar, Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék)

Kar Kiváló Hallgatója

Juhász Anna

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, pszic. mesterszak)

Vörös Tünde

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék, Műszaki menedzser alapszak)

Kari Hallgatói Díj

Dr. Ormos Mihály

(Gazdasági és Társadalomtudományi Tanszék)

Mesteroktatói cím

Madaras Botond szerkeszettervező, irodavezető
(Terraplan '97 Mérnökiroda Kft.)

Professor Emeritus cím

Dr. Hegedűs István egyetemi tanár
(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)

Kövesné Dr. Gilicze Éva egyetemi tanár
(Közlekedésmérnöki és Járműirányítási Tanszék, Közlekedésüzemi és
Közlekedésgazdasági Tanszék)

Dr. Márialigeti János egyetemi tanár
(Közlekedésmérnöki és Járműirányítási Tanszék, Járműelemek és Jármű-
szerkezetanalízis Tanszék)

Dr. Kolonits Ferenc egyetemi tanár
(Közlekedésmérnöki és Járműirányítási Tanszék, Vasúti Járművek, Repülőgépek és
Hajók Tanszék)

Vezető oktatói tevékenységért:

1. **Dr. Józsa János** egyetemi tanár
(Építőmérnöki Kar, Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék)
1. **Dr. Kazinczy László** egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Út- és Vasútépítési Tanszék)
2. **Dr. Kazinczy László** egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Út- és Vasútépítési Tanszék)
2. **Dr. Török Ákos** egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Építőanyagok és Mérnökgeológiai Tanszék)
3. **Dr. Farkas József** egyetemi tanár
(Építőmérnöki Kar, Geotechnikai Tanszék)

3. **Dr. Hajnal Géza** egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék)
4. **Dr. Dunai László** egyetemi tanár
(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)
4. **Dr. Farkas József** egyetemi tanár
(Építőmérnöki Kar, Geotechnikai Tanszék)
5. **Dr. Horváth László** egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)
5. **Dr. Horváth László** egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)

Nem vezető oktatói tevékenységért:

1. **Nyári István** doktorandusz
(Építőmérnöki Kar, Geotechnikai Tanszék)
1. **Dr. Strobl András** adjunktus
(Építőmérnöki Kar, Hidak és Szerkezetek Tanszék)
2. **Ambrus Dávid Viktor** doktorandusz
(Építőmérnöki Kar, Út- és Vasútépítési Tanszék)
2. **Ambrus Dávid Viktor** doktorandusz
(Építőmérnöki Kar, Út- és Vasútépítési Tanszék)
3. **Szabó Zsolt** okl. mérnök
(Építőmérnöki Kar, Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék)
3. **Horváth Adrienn** doktorandusz
(Építőmérnöki Kar, Vízi Közmű és Környezetmérnöki Tanszék)
4. **Dr. Juhász Attila** adjunktus
(Építőmérnöki Kar, Fotogrammetriai és Térinformatika Tanszék)
4. **Dr. Mészáros Csaba** címzetes egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék)
5. **Dr. Dede Károly** címzetes egyetemi docens
(Építőmérnöki Kar, Általános és Felsőgeodézia Tanszék)

5. **Dr. Szabó József** adjunktus
(Építőmérnöki Kar, Út- és Vasútépítési Tanszék)

OHV Díj – Építőmérnöki Kar (I. félév)

1. Általános és Felsőgeodézia Tanszék
2. Építőanyagok és Mérnökgeológia Tanszék
3. Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék

OHV Díj – Építőmérnöki Kar (II. félév)

1. Építőanyagok és Mérnökgeológia Tanszék
2. Általános és Felsőgeodézia Tanszék
3. Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék

Kiemelkedő eredményeket elért hallgatók 2011–2012

Kari BME ösztöndíjat nyert hallgatók

Építőmérnöki Kar

Benke Anna
Szkordilisz Flóra
Tempfli M. Szilárd
Tóth Zsuzsa
Salát Zsófia
Tempfli M. Szilárd
Tóth Zsuzsa

Építészmérnöki Kar

Ávár Vivien Brigitta
Gulyás Gyöngyi
Gyémánt Mónika
Kéri Barbara
Snóbli Iván
Szanyi Sándor
Szentpéteri Ibolya
Takács Róza
Török Gergely Tihamér
Vass Viktória
Zajzon Gergő
Bán Zoltán
Barta Eszter
Borbély Dániel
Farkas Dávid
Jáger Bence

Karay Gyöngyi
Kerekes Sarolta
Lukács András
Pálfi Gergő Róbert
Rehány Nikolett
Sik Gergely Attila
Szűts László
Török Gergely Tihamér
Végh Renáta

Gazdasági és Társadalomtudományi Kar

Ábrahám Csenger
Balázs Luca Anna
Báró Alexandra
Blum Dániel Márkó
Bugár Zsuzsanna
Csepregi Anna
Csurilla Gergely
Dzsida Szilvia Zita
Erdős Tamás
Gyökeres Attila Ádám
Hangya Ferenc
Hollós Béla Benedek
Kalmár Tamás
Klein Csaba
Koch Nikolett
Kollányi Szilvia
Laczkovszki Ádám
Lakatos Réka
László Judit
Macskás József
Madarász Tibor
Makkai Bianka
Matzon Ákos
Müllner Bianka
Nagy Ildikó Judit

Németh Adrienn
Papp-Lukács Judit
Pásztor Zita
Péter Zoltán
Pintér Dániel
Rácz Benedek
Reith Péter
Ritter Gábor
Róka Edina
Stampfel László Milán
Szabó Zsolt
Szalmás Mariann
Székely Dániel
Szemesy Balázs
Szilágyi Dávid
Szilvácsku Imre
Szőlősi Ferenc
Tarczaly Stefánia
Tombácz Fanni Bea
Tóth Enikő
Tóth Levente
Vadkerti Árpád
Vasas Sára
Vörös Tünde
Zsoltányi Julianna
Ács Katalin
Balázs Luca Anna
Báró Alexandra
Bólya Gabriella
Bozó Brigitta
Bugár Zsuzsanna
Cser Nóra
Csere Kálmán
Csurilla Gergely
Dióssi Eszter
Egyed Janka

Gazdag Gergely
Gyökeres Attila Ádám
Hangya Ferenc
Hollós Béla Benedek
Juhász Anita
Kalmár Tamás
Kander Bence
Kelemen Zsófia
Klein Csaba
Koch Nikolett
Laczkovszki Ádám
Lakatos Réka
Laki Balázs József
Lakó Dorottya
Macskás József
Makkai Bianka
Mentler Balázs
Németh Rita
Pásztor Zita
Péter Zoltán
Pintér Dániel
Rácz Benedek
Reguly Ágoston
Róka Edina
Simon Szimonetta
Stampfel László Milán
Szabó Zsolt
Szakáll Brigitta
Székely Dániel
Szőke Rebeka Valéria
Tarczaly Stefánia
Tombácz Fanni Bea
Tóth Enikő
Vadkerti Árpád
Varga Imola Virág
Vasas Sára

Vida Péter
Vörös Tünde
Zámbó Ádám
Zsoltányi Julianna

Gépészmérnöki Kar

Antali Máté
Bőle Pál
Budai Csaba
Csató Bertalan
Farkas Patrik
Gémesi Szabolcs
Hegedűs Zoltán
Holló Gergő
Horváth Miklós
Király Anett
Kotroczy Krisztián
Matolcsi Kornél
Mucsi András
Németh Zoltán
Oláh Károly
Seres Viktor
Tajti Ferenc
Takács Árpád
Antali Máté
Bali Csaba
Biczó Roland
Borda Péter
Csató Bertalan
Dobrovsky Károly
Gyebrószki Gergely
Horváth Csongor Márk
Horváth Miklós
Katona Bálint
Lehotzky Dávid
Lengyel Ákos

Lőrincz András

Major Péter

Mrena Zsuzsa

Nagy Zoltán

Takács Árpád

Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar

Ablonczy Lajos

Ádám Zsuzsa

Arnóczy Flóra

Baksza Ádám

Bán Veronika

Bérdi Petra

Berta Zsolt

Boczor Eszter

Bortei-Doku Shaun Borketey

Csábi Helga

Csák Renáta

Csizsek Ádám

Darázsi István

Davidesz Mária Magdolna

Domokos Tibor

Domonkos Kitti Réka

Döme Csongor

Dudás Ferenc

Erdei Zoltán

Ernszt Anita

Farkas Ádám

Fiskál Szandra Seherezáde

Grób Csaba

Józsa Bálint

Jurácsik Péter

Kecskeméti Bódog

Keresztes Péter

Kersity Milán

Kertész Zsuzsa

Koltai Gábor Soma
Kovács Éva
Kozák István András
Kozma László
Kukk László
Lakatos Edina
Lázár Benedek
Lencsés Anna
Lőrincz László
Majkut László
Molnár Péter
Nagy Gábor
Németh Mihály
Nochta Tamás
Péntek Tamás
Polgári Dávid
Ragoncsa Tibor
Ravasz Kitti
Rizmajer Zoltán
Simon József
Szabó Ádám
Szentannai Gábor
Tiszai Tibor Gyula
Tompos Balázs
Tóth Ádám
Tóth Ágnes Mariann
Tóth Csilla
Tóth Gergő
Varga Balázs László
Varga István
Veres Antal
Vértesi András György
Waszlavik Eszter
Zemkó Gábor
Ablonczy Lajos
Ádám Zsuzsa

Arnóczy Flóra
Bérdi Petra
Berta Zsolt
Boczor Eszter
Bortei-Doku Shaun Borketey
Csábi Helga
Csák Renáta
Darázsi István
Dóber Gábor
Domokos Tibor
Domonkos Kitti Réka
Domonkos Máté
Dudás Ferenc
Erdei Zoltán
Ernszt Anita
Farkas Ádám
Greksa Bence
Horváth Nikolett
Józsa Bálint
Jurácsik Péter
Katona Géza
Kecskeméti Bódog
Kersity Milán
Kiss Fanni Flóra
Koltai Gábor Soma
Kovács Attila
Kovács Balázs
Kovács Éva
Kozák István András
Kozma László
Kukk László
Lakatos András Rudolf
Lőrincz László
Mácsai Domonkos László
Majkut László
Nagy Ákos

Nagy Gábor
Nagy Miklós
Németh Mihály
Nochta Tamás
Péntek Tamás
Polgári Dávid
Ragoncsa Tibor
Ravasz Kitti
Rizmajer Zoltán
Simon József
Stefán Péter
Szabó Gábor
Szentannai Gábor
Tiszai Tibor Gyula
Tompos Balázs
Tóth Ádám
Varga Balázs László
Varga István
Vértesi András György
Waszlavik Eszter
Zemkó Gábor
Zsákai Balázs

Természettudományi Kar

Balogh Zoltán
Borbély Gábor
Boross Péter
Fazekas Judit
Guszejnov Dávid
Horváth László
Hosszu Éva
Hurtony Tamás József
Kolossváry István Tamás
Kolozsi Zoltán
Kómár Anna
Kovács Péter

Lazányi Nóra
Mándi Gábor
Ujfalusi László
Vargáné Kis Anna
Zábori Balázs
Csehi Csongor György
Eőry Zoltán
Homor Marietta Magdolna
Horváth Balázs
Jámberi Attila
Lazányi Nóra
Lucsányi Dávid
Papp László
Pásztor Árpád
Priksz Ildikó
Sánta Botond
Simon Tamás
Torma Lídia Boglárka
Tóth Ádám
Tóth Balázs
Uhrin Péter
Varga Balázs
Vécsi István Áron

Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar

Ábrányi-Balogh Péter
Alekszi Norbert
Antal Kata
Babik Csilla
Balogh Attila
Balogh Dóra
Bandi Éva Eszter
Bendes Ábris Ádám
Benedek András
Berceli Mónika
Berke Barbara

Blastik Zsófia Eszter
Borján Tamás
Bottka Éva Bianka
Czakó Péter
Csüllög Eszter
Dankó Tamás
Démuth Balázs
Ekker Tamás
Farkas Attila
Farkas István
Farkas Orsolya
Fehérvári András
Fejes Balázs
Gruber Melinda
Halasi Erika
Horváth Anna
Horváthová Tímea
Jablonkai Erzsébet
Kajtár Dóra Andrea
Kerekes Nóra Csilla
Király András
Kócsi Dániel
Kolonics Zsolt
Koncz Viktória Anna
Lábas Anikó
Lamm Lotti
Lopata Anna
Lőrincz László
Merkei Viktória
Molnár István Gábor
Molnár Kristóf
Nagy Balázs
Nagy Dávid
Nagy Dávidné
Nagy Szilvia Klára
Nagy-Győr László

Natkó Márton
Németh Zsófia
Nyíri Kinga
Nyúl Katalin
Onder Péter
Óvári László Tamás
Palásti Katalin
Pálincás Hajnalka Laura
Rácz Ágnes
Reider Hajnalka
Sámy Lilla Edina
Scheer Ildikó Zsófia
Sulyok Tibor
Szabó Eszter
Szabó László
Szécsényi Ágnes
Szeleczy Zsolt
Szigeti Katinka Boglárka
Szűcs Rózsa
Takács Gergely
Tinódi Gábor
Traxler Balázs
Vincze István
Zámbó Dániel
Zsidi Katinka
Ábrányi-Balogh Péter
Balogh Dóra
Bana Péter
Bandi Éva Eszter
Bendes Ábris Ádám
Berke Barbara
Bojtár Márton Gáspár
Bolgár Andrea
Bottka Éva Bianka
Ekker Tamás
Farkas Attila

Farkas István
Fazekas Eszter
Fejes Balázs
Földesi Tamás
Geleji Magdolna
Gruber Melinda
Halasi Erika
Holczer Eszter Gabriella
Horváthová Tímea
Kaszás Anna Edit
Kelemen Zsolt
Király András
Kirschweng Balázs László
Knorr Gergely
Kócsi Dániel
Kunsági-Máté Éva
Lambert Anna
Langó Tamás
Lopata Anna
Lőrincz László
Madi Kinga
Merkei Viktória
Nagy Balázs
Nagy Dávid
Nagy Dávidné
Nagy Szilvia Klára
Nagy-Győr László
Natkó Márton
Németh Tamás
Onder Péter
Pajkos Mátyás
Pálinkás Hajnalka Laura
Rajnai Tamás Róbert
Simon Dorottya
Stangl Péter
Sulyok Tibor

Szabó László
Szilágyi Barnabás Áron
Szűcs Rózsa
Takács Judit
Takács Réka
Tinódi Gábor
Traxler Balázs
Vincze István
Vörös Eszter
Zsidi Katinka

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Ács Judit
Balog Anna Ágnes
Beck Zoltán
Beregszászi Sandra
Borbély Gábor
Bozsik Ádám
Czett Andor
Czibere Béla
Csorba János
Darvas Dániel
Divényi Dániel Péter
Dülk Ivor
Eisenberger András
Engedy Balázs Csaba
Erdelics Gerzson
Erdős Csanád Gergely
Erdős Péter
Farkas Gergő
Fehér Csaba
Ferencz Bálint
Ferenczi Balázs
Fodor Gábor
Gáncs Zsófia
Garaczi Tamás

Góczán Bence Dávid
Gottschling Gyula
Görög Gábor Bence
Hoffmann Péter
Horváth Éva
Ill Gergely
Illésy Pál
Jámbor Attila
Janega Zoltán
Jobbágy László
Kántor Timea
Kelemen András
Kelemen Edmond
Kiss Attila
Komoróczy Ágnes
Korcsog Ábel Bendegúz
Kovács Balázs
Kovácsvölgyi Dávid
Kruták Zsófia Anett
Lám István
Lendvai Zsolt
Lucsik Bertalan
Ludányi Ákos
Luhály Ádám
Lulich Emese
Makrai Gábor
Medvey Tamás
Milánkovich Ákos
Milanovich László
Molnár Gergely
Nikházy László
Nyéki Lajos
Oláh Amanda
Orosz Bence
Pásztor Gergő
Peregi Tamás

Pesti József
Salánki Ágnes
Sipos István Róbert
Sörös Péter Márk
Suba Gergely
Svigruha Gergely
Szabó Gábor
Szabó Péter
Szabó Tamás
Szabó Tamás
Szajkó Anikó
Szalay Zoltán Attila
Szalóki Dávid
Szanyi Szabina
Szebeni Szilveszter
Szécsi Barna
Szél Péter
Szögedi Balázs
Sztruhár Norbert
Turi Szabolcs
Ureczky Bálint
Vadász István
Varga Balázs
Varga Tamás
Végh Rudolf
Villányi Balázs János
Zsoldos Tamás
Ács Judit
Beck Zoltán
Beregszászi Sandra
Berkes Máté
Berki Ramóna
Blutman Kristóf László
Borbély Gábor
Bozsik Ádám
Budai Péter István

Buzga Viktor
Czibere Béla
Csala Enikő
Csatár János
Darvas Dániel
Dávid István
Dévai Dániel
Engedy Balázs Csaba
Erdelics Gerzson
Erdős Péter
Farkas Csaba
Fazekas Tibor
Fehér Csaba
Fekete Ramóna
Ferencz Bálint
Földes Imre
Garaczi Tamás
Gócza Gergő
Góczán Bence Dávid
Gombor Tamás
Hámos Gergely
Hartung István
Horányi Gergő
Ipcsics Bálint
Jámbor Attila
Jánvári Bálint József
Kapelner Tamás
Kelemen András
Kiss Attila
Kiss Balázs
Komáromi Máté
Komoróczy Ágnes
Korcsog Ábel Bendegúz
Kovács Balázs
Kovács Gábor
Kőkuti András

Kruták Zsófia Anett
Kurbucz Máté Dániel
Lám István
Lendvai Zsolt
Lucsik Bertalan
Ludányi Ákos
Luhály Ádám
Mártha Zoltán
Milánkovich Ákos
Nagy Ákos
Nikházy László
Nyéki Lajos
Oláh Amanda
Pásztor Gergő
Patocskai Tamás
Peregi Tamás
Polgári Beáta
Rátky Marcell
Simon Gergely
Sipos István Róbert
Suba Gergely
Szabó Gábor
Szabó Norbert
Szabó Péter
Szalay Zoltán Attila
Szalóki Dávid
Szanyi Szabina
Szebeni Szilveszter
Szécsi Barna
Sztruhár Norbert
Tóth Ferenc József
Turi Szabolcs
Varga Balázs
Villányi Balázs János
Vízer Dániel
Zsebők Zoltán

Egyetemi BME ösztöndíjat nyert hallgatók

Ávár Vivien Brigitta	Építőmérnöki Kar
Szanyi Sándor	Építőmérnöki Kar
Szentpéteri Ibolya	Építőmérnöki Kar
Szepesházi Attila	Építőmérnöki Kar
Hegedűs Zoltán	Gépészmérnöki Kar
Holló Gergő	Gépészmérnöki Kar
Major Péter	Gépészmérnöki Kar
Mucsi András	Gépészmérnöki Kar
Seres Viktor	Gépészmérnöki Kar
Horváth Miklós	Gépészmérnöki Kar
Juhász Zsófia Klára	Gépészmérnöki Kar
Laki Balázs József	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Laki Balázs József	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Nagy Enikő	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Sándor Zsolt Péter	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Guszejnov Dávid	Természettudományi Kar
Vargáné Kis Anna	Természettudományi Kar
Zábori Balázs	Természettudományi Kar
Fazekas Judit	Természettudományi Kar
Hurtony Tamás József	Természettudományi Kar
Vargáné Kis Anna	Természettudományi Kar
Zábori Balázs	Természettudományi Kar
Ábrányi-Balogh Péter	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Lopata Anna	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Nyíri Kinga	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Palásti Katalin	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Ábrányi-Balogh Péter	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Bojtár Márton Gáspár	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Lopata Anna	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Nagy Dávidné	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Csorba János	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Eisenberger András	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Engedy Balázs Csaba	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Hurtony Tamás József	Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Lám István	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Polgári Beáta	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Rácz Zsuzsanna Zsófia	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szajkó Anikó	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szebeni Szilveszter	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Ureczky Bálint	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Lám István	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Papp Szabolcs	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szebeni Szilveszter	Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Köztársasági ösztöndíjat nyert hallgatók

Ávár Vivien Brigitta	Építőmérnöki Kar
Gulyás Gyöngyi	Építőmérnöki Kar
Jáger Bence	Építőmérnöki Kar
Kéri Barbara	Építőmérnöki Kar
Nagy Luca	Építőmérnöki Kar
Pálffy Tünde	Építőmérnöki Kar
Sik Gergely Attila	Építőmérnöki Kar
Szanyi Sándor	Építőmérnöki Kar
Szentpéteri Ibolya	Építőmérnöki Kar
Benke Anna	Építészmérnöki Kar
Duliskovich Annamária	Építészmérnöki Kar
Hartyáni Csenge Zsuzsanna	Építészmérnöki Kar
Hoffer Dávid	Építészmérnöki Kar
Jakab Dániel	Építészmérnöki Kar
Marsal Béla	Építészmérnöki Kar
Soós Gergely	Építészmérnöki Kar
Szabó Balázs	Építészmérnöki Kar
Szabó Zoltán	Építészmérnöki Kar
Tempfli M. Szilárd	Építészmérnöki Kar
Tóth Zsuzsa	Építészmérnöki Kar
Varga Mónika	Építészmérnöki Kar
Véglesi Gergely	Építészmérnöki Kar
Antali Máté	Gépészmérnöki Kar

Bali Csaba	Gépészmérnöki Kar
Bodor Ágnes Livia	Gépészmérnöki Kar
Budai Csaba	Gépészmérnöki Kar
Buza Orsolya Piroska	Gépészmérnöki Kar
Csató Bertalan	Gépészmérnöki Kar
Eperjesi Tímea	Gépészmérnöki Kar
Farkas Patrik	Gépészmérnöki Kar
Gebhardt Gábor	Gépészmérnöki Kar
Hartmann Csaba	Gépészmérnöki Kar
Hegedűs Zoltán	Gépészmérnöki Kar
Hegyfalvi Csilla	Gépészmérnöki Kar
Holló Gergő	Gépészmérnöki Kar
Horvát Sára	Gépészmérnöki Kar
Horváth Miklós	Gépészmérnöki Kar
Józsa Viktor	Gépészmérnöki Kar
Király Anett	Gépészmérnöki Kar
Kotroczy Krisztián	Gépészmérnöki Kar
Kovács Vanda	Gépészmérnöki Kar
Major Péter	Gépészmérnöki Kar
Modok Kálmán	Gépészmérnöki Kar
Mucsi András	Gépészmérnöki Kar
Németh Zoltán	Gépészmérnöki Kar
Smid Dániel	Gépészmérnöki Kar
Takács Árpád	Gépészmérnöki Kar
Ábrahám Janka	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Angyal Tímea	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Berczi Edit	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Bugár Zsuzsanna	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Dominkó Dóra	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Egri Zsófia	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Erdőssy Janka	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Holbok Henrietta Stefánia	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Kerekes Adrienn	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Kerkay Péter Andor	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Kulcsár Bence László	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Kupcsik Réka	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar

Mester Tamás	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Rózsa Gyöngyi	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Sőreg Ádám Pál	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Stampfel László Milán	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Szelényi Nóra	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Szűcs Kinga	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Vida Péter	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Vörös Tünde	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Andrejszki Tamás	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Kovács Éva	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Nagy Dávid	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Polgár János	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Sándor Zsolt Péter	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Szigeti Lilla	Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar
Butykai Ádám	Természettudományi Kar
Dömötör Erika	Természettudományi Kar
Hurtony Tamás József	Természettudományi Kar
Kis Anna	Természettudományi Kar
Kolossváry István Tamás	Természettudományi Kar
Kolozsi Zoltán	Természettudományi Kar
Lazányi Nóra	Természettudományi Kar
Ujfalusi László	Természettudományi Kar
Vajna Szabolcs	Természettudományi Kar
Ábrányi-Balogh Péter	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Benedek András	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Berke Barbara	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Blastik Zsófia Eszter	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Farkas István	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Farkas Orsolya	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Hontvári Dorina	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Horváth Anna	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Lopata Anna	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Nagy Dávid	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Nagy Dóra	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Nyíri Kinga	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar
Szabó Eszter	Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar

Szabó Kitti	Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar
Szabó Tamás	Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar
Szécsényi Ágnes	Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar
Szűcs Rózsa	Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar
Zámbó Dániel	Vegyésszmérnöki és Biomérnöki Kar
Bankó Tibor	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Beck Zoltán	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Bertók Zsófia	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Braun Patrik János	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Csorba János	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Darvas Dániel	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Dülk Ivor	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Eisenberger András	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Engedy Balázs Csaba	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Erdős Csanád Gergely	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Farkas Gergő	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Fegyver Zoltán	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Fodor Gábor	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Handbauer Rezső	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Horányi Gergő	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Izsó Benedek	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Jámbor Attila	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Lám István	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Ludányi Ákos	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Makra István Tamás	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Nikházy László	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Peregi Tamás	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Rácz Zsuzsanna Zsófia	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Salánki Ágnes	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Siklósi Zsolt	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Svigruha Gergely	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szabó Tamás	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szajkó Anikó	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szalay Zoltán Attila	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szalóki Dávid	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szebeni Szilveszter	Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Szeles Annamária	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szép Tamás	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Szórádi Júlia	Villamosmérnöki és Informatikai Kar
Ureczky Bálint	Villamosmérnöki és Informatikai Kar

József nádor ösztöndíj

Bakó Noémi Krisztina	Gépészmérnöki Kar
Bálint Márton Zoltán	Építőmérnöki Kar
Bólya Gabriella	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Nagy Dávidné	Vegyésmérnöki és Biomérnöki Kar

Sztoczek József ösztöndíj

Gyémánt Mónika	Építőmérnöki Kar
Kádár István	Építőmérnöki Kar
Rehány Nikolett	Építőmérnöki Kar
Szűts László	Építőmérnöki Kar
Vass Viktória	Építőmérnöki Kar
Illés Zsófia	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Madarász Tibor	Gazdaság- és Társadalomtudományi Kar
Gubicza Ágnes	Természettudományi Kar
Guszejnov Dávid	Természettudományi Kar
Markó Zoltán	Természettudományi Kar
Szirmai Péter	Természettudományi Kar
Zábori Balázs	Természettudományi Kar

In memoriam

Blahó Imre (1922-2012)

Megemlékezni egy barátról, egy kollegáról mindig megrendítő feladat. Különösen nehéz ez akkor, ha olyan barátról emlékezünk meg, akinek sajátja volt az élet szeretete, aki jókedvéről, humoráról volt híres. Blahó Imre halálával ilyen barátunkat, kollegánkat veszítettük el 2012. április 28-án.

Blahó Imre kiváló mérnök, művelt, színes egyéniség volt, aki mérnökgenerációkat ismertetett meg a szakma alapjaival, tanított meg mérni, s aki sokakba ültette be a topográfia szeretetét. Több évtizedes tanári tevékenysége során meghatározó szerepet játszott mindkét hazai geodéziai felsőfokú oktatási intézmény életében, szakmai tevékenysége formálásában.

Blahó Imre 1922-ben született Temesváron. Talán ennek a háromnyelvű (magyar, német, román) városnak a szelleme is hozzájárult későbbi nyitottságához, toleranciájához. Középiskolai tanulmányait a temesvári piarista gimnáziumban végezte. A magyarok üldözésével összefüggő családi okok miatt szüleivel 1939-ben áttelepült Magyarországra, Szolnokra.

Szolnokon került először kapcsolatba a földméréssel. 1940-ben a vasútnál helyezkedett műszaki rajzolóként, s feladatainak egy részét kisajátítási vázlatok készítése képezte. Kiváló rajztudásának ennél a munkánál (is) nagy hasznát vette. A II. világháború végén 1944-ben orosz hadifogságba került, ahonnan 1947-ben térhetett haza. Korábbi munkáját folytatta a vasútnál.

Kiváló rajzkészsége következtében 1948-ban átkerült polgári alkalmazottként a Honvédelmi Minisztérium kötelékébe. Először a Hadműveleti Főcsoportfőnökségen, majd 1949-től a Honvéd Térképészeti Intézetben dolgozott. Részt vett az ország 1:25000 méretarányú topográfiai térképeinek felújításában. Elvégezte a legendás híru térképész-tiszti tanfolyamot. 1951-től – már hivatásos tisztként – a Műszaki Egyetem Hadmérnöki Karának hallgatója lett, ahol mérnöki oklevelet szerzett. Katonai pályafutása – mivel nem volt hajlandó letenni a tiszti esküt – 1957 elején véget ért.

Tevékenységét az állami földmérés keretében folytatta, először a BGTV Topográfiai Osztályán, majd az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal (ÁFTH) Kutatási és Tudományos Osztályán. Úttörője volt a topográfiai térképek fotogrammetriai alapú felújításának.

Orosz nyelvtudását is felhasználva dolgozott az 1:10000 méretarányú topográfiai térképek jelkulcsának kidolgozásában.

Korábbi főnöke dr. Vincze Vilmos felkérésére 1962-től bekapcsolódott a Székesfehérváron induló földmérő képzésbe. Ettől kezdve élete végéig szoros kapcsolatban volt az oktatással. 1962-1964 között a székesfehérvári (akkor) felsőfokú földmérési technikum Fotogrammetria és Topográfia tanszékének vezetőjeként tevékenykedett. Aktív részese volt az intézmény tantervei kialakításának. Fontos szerepet játszott – a szakterület egészét alapvetően befolyásoló – levelező képzés beindításában.

1964-ben átkerült a Műegyetem Fotogrammetria tanszékére, ahol 1992-ben történt nyugdíjazásáig főállásúként, majd azt követően alkalmi megbízásokkal dolgozott. Az egyetemen alapvető feladata a topográfia oktatása volt. A tantárgyból írt jegyzete mintaszerű és ma is használható. Komoly feladatot vállalt a hallgatók termelési gyakorlatainak szervezésében is. Bátran állítható, hogy mérnökgenerációk Tőle tanultak meg igazán mérni, s sajátították el a mérnöki szemlélet módját. Szaktudását az egyetemen kívül a Földmérési és Távérzékelési Intézet is gyakran igénybe vette.

Az eddig leírtak bemutatják Blahó Imrének, a mérnöknek, a tanárnak az életútját. Kiemelkedő szakmai tevékenysége mellett legalább ilyen fontos az, amit Blahó Imre, mint ember nyújtott környezetének, kollegáinak, tanítványainak. Jellemzésére talán a következő három fogalom a legalkalmasabb: bölcsesség, műveltség, humor. Bölcsessége konkrét ügyek intézésekor mutatkozott meg. Bonyolult, gyakran megoldhatatlannak látszó feladatokat tett toleranciájával, józan eszére hallgatva megoldhatóvá. Műveltségét baráti beszélgetések, esetleg borozások alkalmával tett aprónak tűnő megjegyzéseiből érzékeltük. Legendás humorának jeleit több földmérő generációk által megőrzött történetek, mondások őrzik.

Blahó Imre halálával mindannyian, akik ismertük Őt szegényebbek lettünk. Munkái, a Vele kapcsolatos események biztosítják, hogy emléke sokáig közöttünk fog élni.

Detrekői Ákos Prof. Emeritus
BME Fotogrammetria és távérzékelési tanszék

Mélykúti Gábor dékán
NYME Geoinformatikai Kar

Haszpra Ottó (1928–2012)

Haszpra Ottó 1928. szeptember 11-én született Budapesten.

1952-ben szerzett mérnök diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen. Elsőként az Építőmérnöki és Közlekedési Műszaki Egyetem matematika tanszékén kapott tanársegédi állást. 1956-ban a VITUKI tudományos munkatársa ahol hidraulikai modellkísérleteket végzett többek között a kiskörei vízlépcsővel kapcsolatban. 1964. és 1967. között a BME Vízépítési Tanszékének adjunktusa. 1968-69-ben Ford-ösztöndíjjal Iowa-ban vendégkutató. Hidroelasztikai rezgés-kísérleteivel megalapozta 1973-ban megvédett nagydoktori disszertációját.

Hazatérése után ismét a VITUKI munkatársa, az intézet tudományos igazgatóhelyettese. 1979-ben a nyugdíjba vonuló Bogárdi János akadémikus utódaként a Műegyetem Vízépítési Tanszékének egyetemi tanárává nevezték ki, majd tanszékvezető és a Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézet igazgatója. Az intézetet 1992-ig, a tanszéket 1994-ig vezette. 1996-ban nyugdíjas kutatóprofesszor, 1998-tól professzor emeritus.

Az Akadémián 1971. és 1991. között a Műszaki Tudományok Osztálya Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának titkára, majd elnöke. 1979-től az ENSZ hidromechanikai szakértője. 1983. és 1995. között a Tudományos Minősítő Bizottság-, 1994-ben pedig az Országos Akkreditációs Bizottság szakbizottságának tagja. 1980-ban a Tudományok Nemzetközi Akadémiája is tagjai közé választotta. 1990. és 2002. között két nemzetközi tudományos társaság, az IAHR (International Association of Hydraulic Engineering and Research) és az ICOLD magyar nemzeti bizottságának elnöke. 1976. és 1990. között a Magyar Hidrológiai Társaság elnökségi tagja. A *Scienca Revuo* című tudományos szakfolyóirat szerkesztőbizottságába is bekerült.

1998-ban az MTA levelező-, majd 2004-ben rendes tagja.

Haszpra Ottó kutatásai a műtárgy-hidraulika, a regionális és lokális szivárgások, valamint ezek környezeti hatásai, továbbá a hidroelasztikus rezgések és a hidrotermodinamika területére terjedtek ki. Fontosabb eredményei közé tartozik a kvadrátikus vízhozam egyenlettel jellemzett bukó alakjának meghatározása, az energiaveszteség nélküli vízhozam-mérő kidolgozása, a vízépítési műtárgytípusok és folyami nagyműtárgyak optimális kialakítása. Modellkísérleteket végzett a bős–nagymarosi vízlépcsővel és külföldi vízépítési létesítményekkel kapcsolatban is. Jelentősen továbbfejlesztette a szivárgó vízmozgás elektromos analógiás, numerikus és hibrid módszereit. Modellezte a rugalmas vízépítési szerkezetek vízrugalmassági viselkedésének fizikáját. Tárgykörben megjelent angol nyelvű könyvét később kínaiul is

kiadták. Foglalkozott artézi kutakkal és termáltavakkal kapcsolatos hidrotermodinamikai feladatok megoldásával.

Műszaki tudományos tevékenysége mellett jelentős a munkássága az eszperantó nyelv területén. 1986. és 1989. között az Eszperantó Világszövetség elnökségi tagja. Az Eszperantó Akadémia is tagjai közé választotta. Az ezredfordulótól az eszperantó, mint közös nyelv használhatóságának és alkalmazásának problémáival foglalkozott. Ő alkotta meg a magyar-eszperantó szótárt. 2000-ben az Internacia Scienca Asocio Esperantista (ISAE) alelnöke.

Munkáit mintegy nyolcvan publikációban magyar, angol, eszperantó, továbbá kínai és koreai nyelven adta közre. Kutatói és oktatói eredményeiért Eötvös Loránd- és Szent-Györgyi Albert-díjat kapott.

Évek óta tevékenyen, de visszavonultan élt. Kiváló ember, kitűnő elméjű mérnök és nagyszerű oktató volt. A vízimérnöki szakma kimagasló egyéniségét búcsúztatjuk.

Somlyódy László

Tisztelt Gyászolók, Barátai, Családtagjai, Munkatársai. Önök, az elhunyt szerettei!

Végső tiszteletünket rójuk le Haszpra Ottó, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, a BME professzora, a mérnöki és a vízimérnöki tudományok kimagasló művelője.

Kölcsey szavaival élve a „visszapillantás talán enyhíti a fájdalmat, midőn a nemléttel gyötrő gondolata helyett az egykori élet meleg képével foglalatoskodunk; az emlékezet életet ad; s ki tetteiben megemlegettetik, az halhatatlan lesz”. Ki is volt Haszpra Ottó? Hogyan közelíthető meg egy olyan ember szelleme, aki rendkívül gazdag színeket mutatott? *Először is kiváló mérnök* volt, erős gyökerekkel a matematikában. Kevesen tudják, hogy a Műegyetem elvégzése után a matematika tanszéken kezdett el dolgozni. Ezzel is összefüggésben, munkásságát a logikailag szigorú építkezés és a hihetetlen precizitás jellemezte.

Másodszor nagyszerű kutató. Jelentős eredményeket ér el számos területen. Sorolom: műtárgy-hidraulika, folyami nagy műtárgyak (például Kisköre, a bős-nagymarosi vízlépcső), lokális és regionális szivárgási jelenségek kutatása (analóg, numerikus és hibrid módszerekkel), Szigetköz, hidroelasztika, hidrotermodinamika és így tovább. Eredeti felismerése, hogy - szemben az akkori gyakorlattal – sok esetben alapvetően fontos a műtárgyak vízrugalmassági, dinamikus méretezése. Bizonyítja, hogy a jelenség a hasonlóságelméletre támaszkodva, fizikai kisminta kísérletek segítségével tanulmányozható és receptet ad a végrehajtásra. Így szüle-

tik doktori értekezése (1973), majd első akadémiai székfoglalója (1998), angol nyelvű könyve, amit lefordítanak kínaira is. Gazdag munkássága magától értetődően vezet ahhoz, hogy közel húsz éven keresztül az MTA VGT bizottságának titkára, majd elnöke. Második akadémiai székfoglalója (2004) csak azok számára meglepetés, akik nem ismerik közelebbről: a nemzetközi kommunikációval és az eszperantó nyelv kérdéseivel foglalkozik, az egyenjogúság és gazdaságosság jegyében, különös tekintettel az EU-n belüli kommunikációra és a tudomány igényeire.

Harmadszor hűséges ember. Hűséges a szakmájához és a munkahelyeihez, a BME-hez és a VITUKI-hoz. Előbbinek tanszékvezetője és intézeti igazgatója, utóbbinak tudományos igazgatóhelyettese. A sors iróniája, hogy az egykor külföldön is neves kutatóintézet, a VITUKI felszámolásának megkezdése pontosan Ottó távozásával esik egybe.

Negyedszer példakép volt. Példa arra, hogy az „antivilágban” is lehet szigorúan szakmai alapokon karriert építeni. Példakép, aki szívesen tanított; tanított, hogyan kell kutatni, mérni, adatokat kezelni, cikkeket és tanulmányokat írni.

Ötödször kiváló ember és elme volt. Szikár humor jellemezte. Nem állítom, hogy könnyű volt megközelíteni. Az okoskodók és a nagyképűek biztosan „lepattantak” róla.

Hatodszor, Haszpra Ottó a hidraulika mellett az eszperantó nyelv szerelmese. Utolsó éveiben ugyan visszavonultan él, de aktivitása – a közös nyelv területén - töretlen. Az eredmény a magyar - eszperantó kéziszótár.

Munkásságát 80 cikk magyar, angol, eszperantó, kínai és koreai nyelven, számolatlan hazai és nemzetközi közéleti tevékenység, rangos testületi tagságok és kutatások az USA-tól Indiáig jelzik.

Kedves akadémikus társam, Drága Ottó, nagy úrt hagyta távozásoddal. Nehéz lesz pótolni. „Az emlékezet életet ad” – mondtam; emlékedet megőrizzük. *Nyugodj békében!*

(Somlyódy László)

Tisztelt Gyászoló Család, Barátok, Munkatársak, Tanítványok!

Haszpra Ottó emeritus professzorunktól a Műegyetem, az Építőmérnöki Kar, és tanszékei, a Vízépítési, majd Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék nevében búcsúzom.

Harmadéves voltam, amikor 1979-ben Ottót, a nyugdíjba vonuló Bogárdi János utódjaként a Vízépítési Tanszék egyetemi tanárává nevezték ki. A hidromechanikát évfolyamunk így már tőle hallgatta. Precizitás, magabiztosság és elegancia együttesen jellemezték előadó-

stílusát. Fejből való levezetései élményszámba mentek. Lenyűgözött bennünket, és örökre meghatározta a tárgyhoz, meg az egész szakmához való hozzáállásunkat.

Abból aztán már a későbbi évfolyamok részesülhettek, hogy, mint az elméleti mellett legalább ugyanolyan erősen kísérleti ember, a hidraulikai laborgyakorlatok fölfejlesztésének a motorjává vált. Már csak kutatói múltja folytán is meg volt győződve a közvetlen tapasztalás tudásbővítő és rögzítő erejéről.

Sokan mondták zárkózott, távolságtartó embernek, mind munkatársai, mind a hallgatók irányába. Ezt akkor mi, a hetvenes évek végén egyáltalán nem éreztük. Azonnal igent mondott, amikor az első Vizes Szakestély vezér-előadásának megtartására kértük föl. Mi hallgatók, akkor azt – büszkén – egyúttal egyetemi székfoglalójaként éltük meg. Aztán a Vízépítő kör elnökeként magam kerestem meg egy szabadon választott, köri előadás megtartására. Ebben azzal a – felejthetetlen élménybeszámolóval kísért – páratlan filmmel ajándékozott meg bennünket, amit a hatvanas évek végén, amerikai Ford-ösztöndíjas fél éve utáni világkörüli útjáról készített.

Vizsgáztatási stílusa szintén élményszámba ment: amit a hallgatókban keresett, az elsődlegesen nem a lexikális tudás, hanem a kombináló képesség volt.

Professzori kvalitása mellett irányítói képessége a nyolcvanas-kilencvenes években a Vízépítési Tanszék vezetésében, illetve a Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézet igazgatói feladatainak ellátásában teljesedett ki. Oktatói, oktatásszervezői kiválóságának méltó elismerése volt az 1993-as Szent-Györgyi Albert-díj.

Ma már tudjuk, hogy korszaknyitó volt, amikor a nyolcvanas évek közepén koordinálásával létrejött az építőkari angol nyelvű oktatás. Aztán ugyanilyen mérföldkő volt a kilencvenes évek elején, az egyetemi doktori iskolák megalakításakor a vízépítő mérnöki alprogram létrehozása is, ráadásul nemcsak magyar, hanem angol nyelven, így számos külföldi doktorandusz is szerezhetett nálunk tudományos fokozatot.

A tanszék laboratóriumi modellvizsgálatainak még az évezred elején is szellemi, sőt gyakorlati vezetője volt. Nagyszerű fogások és megoldások sorát ismerhettük meg irányítása alatt. Emlékszem, a Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztésének részeként a Szamos-Krasznai tározó modellvizsgálatánál nagyon szorított bennünket az idő, így a betonozáshoz kötésgyorsító bevetését határoztuk el. A laborból eljöttünkben Ottó – fanyar humorral – csendesen megjegyezte: Jancsikám, majd nézz azért rá a fiúkra, nehogy lelkesedésükben végül kötéslassítót keverjenek be.

Sokan tudjuk, Ottónak egész pályája során különleges érzéke volt a kötéslassító tényezők kiküszöbölésére.

Az utolsó évtizedben az emeritus professzorság első fele rendületlen aktivitásban telt el, de később aztán mégiscsak fokozatos, tudatos visszavonulásba torkolva. Szerencsére az

értelmiségi lét olyan más, különleges elfoglaltságot is kínált, mint az eszperantó nyelv, ráadásul annak nemcsak nyelvészeti, hanem társadalmi szerepének továbbgondolásával.

Aztán három hete jött a gyász hírt. A hírre való azonnali reagálások közül hadd idézzek a hatvanas években pályáját a VITUKI-ban épp nála kezdő Jolánkai Géza barátunktól: Ottó az egyik legkiválóbb ember volt, akit valaha ismertem... Talán azért is ment el, hogy ne érje meg azt, hogy a napokban (nagy valószínűséggel?!) felszámolják a VITUKI-t, egykori kedves intézetét.

Kedves Ottó, gyászjelentéseden mottóként ott van az az Arany János idézet: „Ha minket elfű az idők zivatarja, nem lesz az istennek soha több magyarja.” Az idők általában zivatarosak, de nem tudnak elfűni mindenkit és mindent, főleg azok emlékét nem, akik kellő szilárdsággal vetették meg lábukat ezen a földön. Épp ilyenek őrzünk meg emlékünkben Téged, és tesszük a dolgunkat erőnk szerint tovább, azzal az igényességgel és alaposággal, amelyet Tőled tanultunk. És lesz még az istennek számos magyarja! – szóval Te, már csak ettől is, nyugodj békében.

(Dr. Józsa János)

Petrasovits Géza

(1928- 2012)

Petrasovits Géza 1928-ban született Törökszentmiklóson. Mérnöki oklevelét 1952-ben szerezte a Szentpétervári Egyetemen. Kiváló képességei már az egyetemi tanulmányok alatt feltűntek. Mérnökként először a budapesti metró építésén dolgozott, majd 1954-től aspiráns, az MTA tudományos munkatársa. 1958-tól adjunktusi állásban tevékenykedett. Itt indult el tehát az a kör, mely az egyetemi professzorsággal a legmagasabb szinten záródik. 1962-től docens, majd 1974-től az 1993-as nyugdíjba vonulásáig egyetemi tanár. 1983-tól a Geotechnikai Tanszék vezetője. A tanulás és a tanítás kettős eszményének áldozott: tudását állandóan fejlesztette és szívesen adta tovább. Mint oktató – az Építőmérnöki és Építészmérnöki Kar előadója – mindig kristálytisztá logikával próbálta értelmezni a tananyagot, a feladatokat, és az előadott témák tudomány fejlődésével arányos, állandó továbbfejlesztésére törekedett. Kritikus ember volt oktatóként is, s ez abból is következett, hogy szükségét érezte a tervek, feladatok, a célok, illetve az eredmények összemérésének.

Oktatómunkáját nyugdíjasként még a legutóbbi félévben is folytatta életlángjának az ellobbanásáig.

Mindig büszke volt és lehetett is egy korszerű egyetemi geotechnikai oktató- és kutató laboratórium létrehozásában játszott szerepére.

Vendég-előadó volt a Genti, a Moszkvai és az Egyesült Államok beli AKRON Egyetemen. 1968-ban a Tokiói Természettudományi Egyetem vendégprofesszora.

1959-78 között az MTA Műszaki Tudományok Osztályának szaktitkára volt. 1971-től 1992-ig az MTA Műszaki Mechanikai Tanszéki Kutatócsoport vezetője.

Tudományos munkássága elsősorban a talaj és az építmények kölcsönhatására, a metróépítés problémáira, a cölöpök és a horgonyok geotechnikai alkalmazására irányult. E témakörökből írta publikációinak jelentős részét. Hetven publikációja, három könyve jelent meg. A kandidátusi fokozatot 1963-ban, az akadémiai doktori címet 1973-ban szerezte.

Számos olyan nagyszabású mérnöki, mélyépítési munka volt az országban, amelynek tervezése, kivitelezése kapcsán kikérték a véleményét, tanácsait.

Több külföldi és hazai tudományos egyesület és bizottság tagja volt, így 1983 és 1991 között a Nemzetközi Talajmechanikai és Alapozási Egyesület hazai Nemzeti Bizottságának az elnöke. Nemzetközi szakkonferenciák főelőadója, szekcióelnöke. Több Budapesti- és Duna-Európai nemzetközi konferenciát is szervezett.

Tudom száraz tények, amiket elmondtam, amelyek felsorolása ilyenkor kötelesség.

S ha most végigtekintünk az életművön, s ha a munkából, kutatásból, oktatásból, gyakorlatból, hazai és külföldi szereplésekből és tudományszervező tevékenységből összerakjuk

a képet, akkor látjuk meg azt, hogy ez a kép még mindig hiányos. Mert mindezek mögött, s mindezeket átfogóan ott áll az egyén, Petrasovits Géza, az ember a maga humorával, hivatás-szolgálatával, átfogó műveltségével, fanyar bölcsességével. Hajlama volt a fényre, a derűre, a bizakodó létre.

Kedves Géza!

Nehezen ocsúdunk a döbbenettől, s tudom, hogy személyed mostantól kezdve, hozzám hasonlóan sokunknak hiányzik majd. Pedig még élni akartál. Mint mindenki, akit anya szült erre a szörnyű, erre a keserves, erre a gyönyörű világra. Amikor utoljára találkoztunk, nem köszöntem el Tőled. Most sem teszem, pedig illik elköszönni, de inkább megköszönni akarom, hogy a kollégám, a kollégánk voltál, aki a tanácsaival sokszor lendített át bennünket a holtponton. Tevékeny, sokoldalú és segítőkész ember voltál. A legnehezebb időkben is mertél szerepet vállalni. Haláloddal a Tanszékünk önmagából veszített egy darabot. Bár 83 évet éltél, nekünk mégis úgy tűnik korán hagyta itt bennünket. Sajnos a közönyös halál Rád talált, gyertyád lángját elfújta, s csontkezével átemelt az örökkévalóságba. Méltatni próbáltalak most. Tudom felesleges. Mindazok, akik itt vagyunk most ismertünk, tiszteltünk, szerettünk. Ez a legfőbb vigasz az elmúlás fölött érzett gyászban. A halál Neked már nem fáj; hanem mi, a túlélők veszítünk igazán. Kollégáid, barátaid nevében mondom mindezt a szűkebb Családodnak vigaszul; mindazoknak pedig köszönetül, akik életed nehéz szakaszaiban is érdemeidnek kijáró békével öveztek.

Fájdalmas mondataim nem idézhették fel alakod teljességét. Bénít a nehezen hihető tény kegyetlen megmásíthatatlansága, a veszteség súlya.

Most pedig ne a hamarosan földbe süllyedő koporsódat nézzük, hanem a magasba tekintünk, és keressük a Te derűs arcodat. Tudd meg! Veled temetünk most legjobb önmagunkból valamit.

Mondhatom, hogy nem felejtünk! Hogy szívünk mélyén örökké őrizzük emlékedet!
Így lesz....de kin segít ez már!

Petrasovits Géza pihenj csendesen!

(Dr. Farkas József)

Szabó János (1920-2012)

Búcsú Szabó János akadémikustól

2012. március 15-én türelemmel viselt hosszú betegség után elhunyt Szabó János, az MTA rendes tagja, építőmérnök-generációk tanítómestere, az iskolateremtő tudós, a nagyműveltségű, mélyen humánus, ragyogó szellemiségű ember. Emlékének adózva felidézzük gazdag életútja legfontosabb állomásait.

1920. november 27-én látta meg a napvilágot az ötgyermekes család harmadik gyermekeként, és a keresztségben a Szabó Kapisztrán János nevet kapta. A szép többemeletes vízivárosi Fő utcai ház, ahol laktak, apai nagyapja, Szabó Nepomunki János tulajdona volt. A magasfölszínen működött nagyapja elegáns és jól jövedelmező szabászati műhelye, ahol édesapja, Szabó Sándor is szabómesterként dolgozott. Anyai nagyapja, Hofhauser Elek kiváló budai építőmester volt, akinek kőfaragó ősei valamikor a XVII. század végén Bajorországból vándoroltak be hazánkba. Az építőmester gyermekeit illőképpen kitaníttatta: Hofhauser Ida, János édesanyja polgári iskolai tanár, fővárosi tanítónő lett.

A kis János gondtalan gyermekkor elé nézett, azonban édesapja hamarosan elhagyta őket. Így édesanyja egyedül nevelte öt gyermekét, akik közül kettő még 12 éves kora előtt meghalt. Az édesanyjának munkába kellett állnia, hogy gyermekeit eltarthassa. Tragikus sorsa, csodálatos anyai helytállása meghatározó élménye lett gyermekeinek.

Ettől kezdve János sokat kószált, csavargott és bámészkodott a vízivárosi utcákon és a vároldalban. Bizony nem vonzotta a tanulás, így kezdetben az iskolában nem voltak nagy sikerei, később azonban változó szorgalma ellenére eredményei javultak. Amikor 10 éves korában a II. kerületi Királyi Egyetemi Katolikus Reálgimnáziumba került, az első években édesanyjának azt tanácsolták, vegye ki a fiát, és adja iparosnak. A második év utáni nyári vakációban valóban elszegődött egy villanyszerelőhöz inasnak, ami nagyon hasznosnak bizonyult. Az azt követő tanévben aztán fordulat következett be az életében, amely egy több hónapos betegségnek és a számtantanárának volt köszönhető, aki felfedezte benne a matematika iránti érzéket, és alkalmat adott számára a kibontakozáshoz.

Lassanként javulni kezdett a bizonyítvány, és a vásott nebuló közkedvelt házitanítóvá, s így félig-meddig családfenntartóvá lépett elő. Felhagyott a csavargással, és a rendszeres testedzés felé fordult. A javulás olyan méreteket öltött, hogy édesanyjában lassanként megfogalmazódott az óhaj, hogy János fiából pap legyen. Bizony nem fűlött a foga ehhez a jelölt-

nek, mintha már előre sejtette volna, hogy milyen terebélyes családfa magja szakadt volna meg az anyai szándék sikere nyomán.

Tüstént ellenjavaslattal kellett hát előállnia, s a matematika–fizika tanári pályát jelölte meg. Azonban az ekkortájt kialakult újabb kedvtelés, a természetjárás hamarosan eltérítette ettől az iránytól, és a térképek vonzalmába került. Ezért aztán – az 1938-ban letett érettségi után – látogatást tett a József Nádor Műegyetem Kultúrmérnöki Karán, ahol köztudottan a térképeknek nagy tekintélye volt, s a geodézia iránti vonzalmától vezérelve beiratkozott.

Mindjárt az első évben azonban az élénk érdeklődésű ifjú odüsszeuszi hajóját számtalan szirén kezdte ostromolni: s a matematika, a mechanika és az ábrázoló geometria csábító hangjai iránytűjét eltérítették: letért a térképekkel biztosított útról. Hajója azonban csaknem zátonyra futott, mert geológiából a kőzetmintákat nem tudta megkülönböztetni, és csaknem megbukott. A geodéziához azonban nem lett teljesen hűtlen: mialatt a nyári szünidőben a Palatinuson kabinosként szolgált, szorgalmasan készült a geodézia vizsgára, s így történhetett, hogy ő lett az egyike az évfolyam három hallgatójának, akik kitűnőre vizsgáztak Oltaynál! Ez bizony nagy szó volt, és ennek volt köszönhető, hogy 1940-től a professzor ajánlására három egymást követő nyáron a budapesti városmérés szolgálatába állhatott: egyetemi hallgatóként havi 200 pengő fixszel!

Teltek-múltak a szemeszterek, és érdeklődése egyre inkább a hídépítés mechanikai problémái felé fordult. Mihailich és Kossalka professzorok a legjobb hallgatóik között tartották számon őt, aki olyannyira beleásta magát a Tartók statikája rejtelseibe, hogy egy barátjával közösen példatárat szerkesztettek és adtak ki a tárgyból. 100 példányt el is adtak belőle. Ugyancsak nagy hatást tettek rá „A hídépítés válogatott fejezetei” című kurzus előadói, Menyhárd István és Mistéth Endre, s ez arra indította, hogy még a diploma előtt tervezőirodában helyezkedjék el.

Ez a szerény mérnöki iroda, amelyet Sávolgy Pál – az Erzsébet-híd későbbi tervezője – vezetett, a József körút 56. alatti bérház IV. emeletének egyik udvari lakásában volt, de amilyen kicsi volt, olyan nagyok voltak a feladatai. Az Árpád-híd margitszigeti lejárójának vasbeton szerkezete, vagy a MABI – ma Kútvölgyi – kórház bizonyos vasbeton elemeinek tervezési munkái során bizony a geodéziában szerzett precizitásnak nagy hasznát vette: naphosszat pörgött a kézi tekerős Facit számológép a keze alatt, hogy a vasbeton szerkezetek kivitelezésének pontatlanságai elkerülhetők legyenek. Így történt, hogy János a tervezési gyakorlat tapasztalatainak szorgos gyűjtögetése közben szerezte meg a diplomáját 1943-ban. Minden nagyon szépen indulhatott volna, ha néhány héttel később meg nem érkezik a katonai behívó.

1943 őszén bevonult a szentendrei vasútépítő ezredhez. Itt kezdetben a Zirc és Dudar közötti vasútvonal tervezésén dolgozott, majd a háborús kárt szenvedett vasútállomány helyreállítása volt a feladata. A reményt, hogy a katonaság után a hídtervezésben fog dolgozni,

nem adta fel, de a sors könyvében másként volt megírva: 1945 májusában hadifogságba esett. Két és fél évet húzott le a Krím félszigeten, nem messze Jaltától. Kezdetben a fizikai leromlás végső határán, később kissé jobb körülmények között, de mindvégig dolgozott. A jaltai építőipari vállalat mindenes mérnökeként építésvezetéssel bízták meg, a magyar hadifoglyok munkáját kellett megszerveznie. Nem volt könnyű ezt úgy végezni, hogy a hadifogoly honfitársai élete elviselhetőbbé váljék.

A hadifogság alatt egész további életét meghatározó sorsfordító szemlélettel gazdagodott. Megfogalmazódott benne a vezérelv: az ember nem élhet úgy a társadalomban, hogy ne érezze szükségét valamiféle közös ügy iránti elkötelezettségnek.

A hadifogságból hazatérve a romba dőlt Budapest várta. Újból belevetette magát a műszaki tervezésbe. Számos megsérült és vadonatúj épület tartószerkezeteinek tervezését végezte, egyre felelősebb beosztásban, majd 1949-ben rövid időre az Építésügyi Minisztérium Iparoktatási Osztályának vezetője lett. Egyidejűleg bekapcsolódott a Közlekedéstudományi Egyesület munkájába, és az Építők Szakszervezetében matematikát tanított a pallérképző tanfolyamokon. Még 1949-ben átkerült a Haditechnikai Intézetbe kutatónak, először polgári alkalmazottként, majd hivatásos tisztként. Itt anyagvizsgálattal foglalkozott, ami a további mérnöki tevékenységére döntő befolyást gyakorolt. De nem foglalkozhatott sokáig a kedvelt kutatással, mert az 1950-ben szerveződő iparfejlesztési feladatok a közszolgálatába állították: kérése ellenére megbízták a Közlekedési és Postaügyi Minisztériumban a Műszaki Tervezési Főosztály megszervezésével. Ekkor még 30 esztendő sem volt!

Szervező munkája során egyre világosabbá vált előtte, hogy az építőiparban és a közlekedésben erőteljesebb és koncentráltabb munkára van szükség, a tervezésben és az irányításban egyaránt. Szervező munkája eredményeként a KPM tervező vállalatainál nagy tudású, kiváló szakembergárda alakult ki, és olyan nagyszerű intézményekkel való jó együttműködés jött létre, mint az Út- és Vasúttervező, a Mélyépítési Tervező, vagy a Metró Tervező Vállalat. Megérett tehát a helyzet arra, hogy az erőket az Építési Minisztérium irányítása alá csoportosítsák, s a program szervezőjét és motorját más munkakörbe helyezték. Így került 1955-ben – minden kérése és tiltakozása ellenére – az akkor még egészen fiatal Város- és Községgazdálkodási Minisztériumba csoportfőnöknek. Itt azután mindent előről kellett kezdenie, de alkalma nyílt arra, hogy a kultúrmérnöki szakma újabb bugyraival ismerkedjék meg: a vízellátás, csatornázás és szennyvízelvezetés szépségeivel.

Visszatekintve az időben az 50-es évek fordulójára, az alkotó munka mellett megtalálhatjuk kutatói életének azt a meghatározó pontját, amely az események folyamából szignifikánsan kiemelkedik. Amíg a közéleti pályafutása a sok kényszerű újrakezdés miatt többször előről kezdődött, kutatói pályája egyetlen rendszerben írható le.

A sors különös játéka talán, hogy élete meghatározó találkozása egy rendkívüli emberrel egy tragédia nyomán jött létre, és kapcsolatuk ugyancsak tragédiával ért véget. Akkoriban egy hídépítési baleset okainak kutatása tartotta izgalomban a szakembereket, és egy addig nem ismert jelenségre hívta fel a figyelmet: a súlyos és nagyméretű szerkezeti elemek beemelés közben elveszthetik stabilitásukat, ami gyakran katasztrófához vezet. Ennek a problémának az elemzése során jutott a gondolatra, hogy felkeresi a Műegyetemen Egerváry Jenő matematika professzort. A találkozás a reveláció erejével hatott rá: amikor vázolta a problémát, Egerváry nem kért gondolkodási időt, hanem azonnal megfogalmazta azt az egyszerű matematikai modellt, amellyel percek alatt ki lehetett számítani, hogy a felfüggesztett és kibillent hídelem milyen helyzetében kerül instabil állapotba, amelyből már nincs visszaút, és progresszív összeomlás következik be. Ez az intermezzo mély nyomokat hagyott benne, és matematikai kíváncsiságát végképp felcsigázta. A szakvélemény kidolgozása folyamán kapcsolatuk elmélyült, és Egerváry meghívta a tanszékére, hogy a numerikus matematika módszereiről tartson előadásokat. Ekkor kezdődött számára az igazán szép világ: a tanulva tanítás sziszifuszi kínjai és megfoghatatlan gyönyörűsége, és a kutatva tanítás semmivel össze nem hasonlítható öröme és gazdagsága!

1954-től kezdve félállású adjunktusként dolgozott Egerváry mellett a mérnökkari Matematika Tanszéken. Nemcsak Egerváry zsenialitása és előrelátása, hanem az enyhülés szelei is azt kezdték susogni ekkoriban, hogy a kibernetika talán mégsem amerikai áltudomány, így érdemes lesz a numerikus módszerekkel, és elsősorban a mátrixaritmetikával, ezzel a különlegesen kézenfekvő jelrendszerrel foglalkozni. A számítástechnika hazánkban akkor még nem sejthető forradalmának előszele már benne volt a levegőben. Ma már tudjuk, hogy Egerváry professzornak az 1953. január 5-i akadémiai felolvasó ülésen a mátrixfüggvények kanonikus előállításáról és alkalmazásáról elhangzott csodálatos előadása a numerikus mechanika hazai születésnapjának tekinthető. Szabó János is élvezettel merült bele az új diszciplínába, és egy-más után születtek a dolgozatai a mechanikai jelenségeket leíró differenciálegyenletek és a mátrixkalkulus kapcsolatáról. Akkoriban persze nálunk még nem voltak programvezérlésű számítógépek, így a számítási eredményeit kézi meghajtású számológéppel éjszakákon át, rettenthetetlen kitartással végezte. Aki vérbeli kutató, megérti, milyen feszítő kínokat áll ki az, akit ötleteinek kimunkálásában a körülmények gátolnak. Minden alkalmat megragadott tehát, vidéki autótutak során, értekezletek alatt éjszakákon át dolgozott.

És itt meg kell állnunk egy pillanatra. A kutatáshoz még egy nélkülözhetetlen kellék szükséges: a nyugodt, kiegyensúlyozott családi háttér. Hiszen ekkor Szabó Jánosnak már három gyermeke volt! Aki mindenben társa, támasza, segítsége volt a sokrétű, a családfőt gyakran távolra szólító munkában, az felesége, Mária volt. Aczél Eörs Máriával 1944-ben kötött házasságot. Egy-más után születtek a gyerekek, és a családfőt mindez nem akadályozta a mun-

kában, hisz felesége, aki csodálatos szervezőkészséggel és szorgalommal volt megáldva, mindent levett a válláról. Maga is építésmérnök lévén, a családi munkamegosztás áldozatos példáját adta.

A sok kitartással járó, lopott időben végzett kutatómunka meghozta gyümölcsét, és a tudományos megmérettetés 1956-ban be is következett, amikor megvédte kandidátusi értekezését.

Az 1956-os esztendő azonban egy másik, súlyosabb megmérettetés éve is volt. Ezt megelőzően – magas állami beosztásából fakadóan is – egyre növekvő gyakorisággal szerzett fájó benyomásokat, egyre kevésbé érezte a biztonságát annak a politikának, amely mellé korábban lehorgonyozta a hajóját. Ezért nem érezte teljesen váratlannak, ami 56 őszén bekövetkezett. Magát a Város- és Községgazdálkodási Minisztériumot az év végén likvidálták, és a 400 fős cég megszűntetésének nem könnyű feladatával őt bízták meg. A süllyedő hajó kapitányaként – számtalan ellenséggel a hajó farvizében – utolsóként hagyta el a fedélzetet, és állás nélkül maradt. Bejárt a Matematika tanszékre, majd később az UVATERV Híd-irodájában kapott állást. Újból Sávolgy Pál keze alá került, akinek magánirodájában 15 évvel korábban mérnöki pályafutása elkezdődött, és aki azután is atyai szeretettel figyelte a sorsát. Itt is lehetővé tette számára, hogy olyan feladatokkal foglalkozzon, amelyek kutatói érdeklődésével összhangban állnak. Bár jól érezte magát, kutatói önmagát már nem tagadhatta meg: váltania kellett, mert úgy érezte, kutatómérnökként nem akar a konstruktörök terhére lenni, és munkája egy kutatóintézetben gyümölcsözőbb lehet. Ezért 1958-ban elfogadta az Építéstudományi Intézet, az ÉTI ajánlatát, ahol később igazgatóhelyettes, majd igazgató lett.

Az 1958-as esztendő örökké emlékezetes maradt a számára. Ebben az évben történt az a tragikus esemény, amelynek nyomán mesterétől, Egerváry professzortól örökre búcsút kellett vennie. Egy soha meg nem bocsátható és helyre nem hozható félreértés Egerváry professzor olyan ügybe keverte, amelyben alapvető ártatlansága bizonyára hamar kiderült volna. A méltatlan és megalázó helyzetet azonban a talpig férfi nem tudta elviselni, és önkezeléssel véget vetett életének. Vele az az ember szállt sírba, akitől Szabó János a legtöbbet tanulta, és akinek hatása Szabó János pályafutását meghatározta.

Búcsút vett tehát a Matematika tanszéktől is, és az I. Hídépítési tanszékre került, majd 1960-ban docensi kinevezést kapott a Mechanika tanszékre. Közben ÉTI igazgatóként az építőipari kutatás nehézségeivel küszködött. Számos tanulmány született ebben az időben, sok kitűnő kolléga közreműködésével. Egy 1958-as kormányhatározat értelmében kidolgozásra került az első 15 éves lakásfejlesztési terv, amelyben az ÉTI-nek is része volt a blokkos építési technológia kidolgozásával. Ugyanebben az időben a nagydoktori disszertációjának anyagával is jelentősen előrehaladt, változatlanul az eredeti csapásvonalon: a numerikus módszerek mérnöki alkalmazása területén. Azonban pályafutásának az ÉTI-ben véglegesen, és dokto-

ri terveinek átmenetileg egy magas szintű látogatás vetett véget, ismét nem az ő akaratából. Felkérést kapott 1961-ben az Építésügyi Minisztérium miniszterhelyettesi posztjára. A feladat nem kisebb volt, mint a hazai építés iparosítása. Ellentmondásokkal terhes, nagyon nehéz négy év következett. S mivel gúzsba kötve táncolni igen nehéz, a megbízatás 1965-ben saját kezdeményezésére dicstelen véget is ért. Ez volt a Mechanika tanszék szerencséje! Mert ettől kezdve teljes munkaidőben a tanszéken dolgozott. Ez az időszak volt hazánkban a számítástechnika hőskora, amelyben úttörő szerepet vállalt, mert korábbi kutatásainak gyümölcse ekkorra fordult termőre. Közben persze történt egy nagyon fontos esemény: 1964 nyarán megvédte a nagydoktori disszertációját, és a következő évben egyetemi tanárrá nevezték ki.

A tanszéken oroszánrészt vállalt a mechanika tantárgyainak és kutatási témáinak elkerülhetetlen reformjában: a számítógépes módszerekre való áttérésben, amelyben elsősorban az akkori fiatalokra támaszkodott. Mátrixokkal keltek és feküdtek, transzponáltak, invertáltak, konvertáltak, linearizáltak, diagonalizáltak, és programoztak, futtattak fáradhatatlanul! Gépi kódban, félautokódban, autokódban, és folyton hibát kerestek, és nem adták fel, ha százszor is nem futott le a program! Csodálatos termékeny idők voltak azok, mert egy teljesen új világ bontakozott ki előttük az ő vezetése alatt: a numerika világa!

Az élet feszítő gondjai elől néha el kellett menekülnie. Szabó János számára az ábrahámhegyi nyaraló és a vitorlázás jelentette a biztos menedéket. A víz és a szél, a nomád élet mellett szinte újjászületett a kemény munka és a nehéz gondok közepette is.

Ebben az időben került sor a korábban szerencsétlenül kettéválasztott BME és ÉKME újraegyesítésére. Ekkor Csáki Frigyes rektor a tudományos rektorhelyettesi feladattal bízta meg, amelyet örömmel vállalt el. Úgy tűnik tehát, hogy révbe ért a Műegyetemen, de nem sokáig tartott ez a nyugodt és békés kutatási időszak. 1968 táján ugyanis az új mechanizmus szellői kezdtek lengedezni, és egy újabb magas szintű megkeresés nyomán a felívelő tudós pálya megint gellert kapott. Ezúttal jó hosszú időre. 1968 tavaszán kezdődött államigazgatási munkássága utolsó 15 esztendeje, élete legellentmondásosabb szakasza: az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium miniszterhelyetteseként, majd államtitkáráként. Ekkor 48 éves volt. Ereje teljében, nagy tapasztalatokkal a tarsolyában, az 1968-as változásokban rejlő lehetőségekben bízva látott hozzá egy új műszaki fejlesztési koncepció kialakításához. 1983-ban, 63 évesen, sok szép, de még több keserű tapasztalattal gazdagodva köszönt le posztjáról, és jött végleg vissza a Műegyetemre.

Nevéhez fűződik a Mérnökmatematikus szakmérnöki szak létrehozása a 60-as évek végén. A képzéshez megnyerte más karok kiemelkedő oktatóit is előadóként. A varázslatos előadó, Rózsa Pál felejthetetlen előadásai a lineáris algebráról sok fiatal további kutatói életére termékenyítőleg hatott. E szakon kaptak erős elméleti alapot és a szakmában való alkalmazási lehetőségekre kitekintést a kar akkori TMB-ösztöndíjasai és a kutatásban elmélyülni kí-

vánó fiatal oktatók is. A kar mai egyetemi tanárai közül is többen az itt kapott útravalóval indultak el a tudományos pályán, és az itt kidolgozott tárgyak adták meg az alapot a 90-es évek elején induló doktori programokhoz is.

Ezenközben aktívan dolgozott a tudományos közéletben is. Évtizedeken át volt az Építés-Építészettudomány című folyóirat főszerkesztője, az IUTAM Magyar Nemzeti Bizottsága és a Magyar Urbanisztikai Társaság elnöke.

1970-ben kiemelkedő tudományos munkássága alapján a Magyar Tudományos Akadémia levelező, majd 1979-ben rendes tagjává választotta. Az MTA Műszaki Tudományok Osztálya elnökhelyettesi és a Műszaki Mechanikai Bizottság elnöki tisztét is ellátta. Hosszú ideig, egészen a megszűnéséig a Tudományos Minősítő Bizottság elnöke volt.

Főbb kutatási területén, a magas- és hídépítési szerkezetek mechanikája, a rúdszerkezetek állapotváltozása és stabilitásvizsgálata, a hálók és kábelszerkezetek számítása területén tudományos eredményeit magyar és idegen nyelven 6 szakkönyvben, több mint 100 cikkben és számos előadáson ismertette. 1971-ben jelent meg Roller Bélával közösen írt nagysikerű könyve, sokak bibliája: a „Rúdszerkezetek elmélete és számítása”. Ez a könyv később németül is megjelent.

Számos magas állami kitüntetése mellett szakmai kitüntetései között az 1959-ben kapott Jákó Emlékérmét, az 1973-ban kapott Alpár Érmét, az 1975-ben kapott BME Emlékérmét, és az 1985-ben kapott Állami Díjat említhetjük. 2000-ben, a Tudomány Napján vehette át az Arany János Közalapítvány „Tudományért Nagydíj”-át kimagasló iskolateremtő tevékenységéért és a tudományos utánpótlás területén kifejtett kiemelkedő munkájáért. Valóban, gyümölcsöző munkája nyomán a tanítványai közül – már a második generációban is – többen lettek akadémikusok, és a tőle tanult minta alapján ők is tudományos iskolát teremtettek maguk körül.

A családfa pedig időközben egyre terebélyesedett, sorra születtek az unokák. 1987-ben azonban szeretett felesége örökre eltávozott. Az úrt a gyerekek, az unokák és a dédunokák szeretete próbálta betölteni.

1996-tól a Műegyetem Professzor Emeritusa lett. Nyugdíjasként is aktívan dolgozott a Tanszéken, és az ott működő MTA kutatócsoportban. Programokat írt, dolgozatokat publikált, tanácsaival segítette a tanszéki kutatómunkát, és részt vett a tudományos közéletben, mindaddig, amíg az alattomos betegség meg nem törte az aktivitását. A sors különös kegyetlensége, hogy épp azt vette el tőle, ami a legnagyobb kincse volt: a briliáns szellemét.

Hogyan lehetne befejezésként egészen tömören összegezni Szabó János szép és gazdag életpályának a lényegét? Egy idézettel szeretett költőjétől, Arany Jánostól, amely mindennél ékeesebben jellemzi azt az embert, akitől most szomorúan búcsúzunk:

***„Legnagyobb cél pedig itt, e földi létben,
Ember lenni mindég, minden körülményben.”***

Budapest, 2012. március 20.

(Kurutzné Kovács Márta)

Dr. V. Nagy Imre (1927-2011)

Amikor gyermekei, családja, barátai, tanítványai és tisztelői, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Vízgazdálkodási és Vízépítéstani Tanszéke, a Magyar Hidrológiai Társaság, illetve a Magyar Mérnöki Kamara nevében elbúcsúzom *dr. V. Nagy Imre* tanszékvezető egyetemi tanártól, a műszaki tudomány akadémiai doktorától, vessünk néhány pillantást életére, munkásságára, eredményeire. A legtömörebben talán Ady Endre verse ad erre összefoglalást és jellemzést:

„Az Ér nagy, álmos, furcsa árok,
Pocsolyás víz, sás, káka lakják,
De Kraszna, Szamos, Tisza, Duna
Oceánig hordják a habját.
S ha rám dől a szittyá magasság,
Ha száz átok fogja a vérem,
Ha gátat túr föl ezer vakond,
Az Oceánt mégis elérem.”

Valóban, az Ér kis vízfolyása **V. Nagy Imre** számára 1927. november 2-án a Békés megyei Füzesgyarmat helységben indult meg, hogy évek, évtizedek múlva eljusson a Nagy Oceánig, a mérnöki szaktudomány magasságaiig, szülővárosának díszpolgárságáig.

Életútja először a debreceni középiskolába vezetett, ahol zenei műveltséget is szerzett, majd innen vitt tovább, a Budapesti Műszaki Egyetem Mérnöki – mai nevén: Építőmérnöki – Karára. 1952-ben szerzett ott *vízépítő szakos mérnöki oklevelet*, amelyet 2002-ben arany-oklevél követett.

A pályakezdő mérnököt rövidesen aspirantúrára küldték az akkori Szovjetunióba, ahonnan 1956. novemberében *a műszaki tudomány kandidátusaként* tért haza. Kint-tartózkodásával ő is sokat tehetett a magyar–orosz vízügyi-műszaki kapcsolatokért. Az orosz műszaki szakemberek magas fokon művelték a hidrológiai és matematikai tudományokat, és könyveik magyar megismertetésével a hazai szakirodalmat is bővíteni lehetett.

1956-ban történt hazatérte **V. Nagy Imre** életében sok tekintetben fordulóponttá vált. Rövidesen osztályvezetői, és igazgatóhelyettesi megbízást kapott a vízügy kutatóintézetében. Kiváló alkalmat teremtett ez számára, hogy számos munkatársát megóvja a politikai üldözésektől, intrikáktól, feljelentgetésektől. A 60-as évek elején a Műszaki Egyetem vízügyi műszaki oktató munkáját segítette, s 1966-tól a Vízgazdálkodási Tanszék vezetését is átvehette. 1964-ben folyami és balatoni part-eróziós kutatásainak eredményeképpen *a műszaki tudomány doktora* fokozatot is megszerezte.

Tanszék-vezető egyetemi tanári időszaka 1966 és 1992. között kerekén egy negyed évszázadra terjedt. Elért eredményeit röviden a következőkben foglalhatjuk össze:

- A tanszéki oktatás – a vízügyi igazgatás szándékaival egyeztetve – megerősítette a vizeinkkel való gazdálkodás elméleti és gyakorlati szemléletét. A tanszék vezetőjének *Dégen Imre* akkori államtitkárral kialakított személyes, baráti kapcsolata ezt nagyban elősegítette.
- A Tanszéken folyó árvízvédelmi oktatás és kutatás a negyedszázad alatt olyan mérnököket adott a hazai gyakorlatnak, akik a Tisza, Duna, Bodrog és más folyók áradásainál eredményesen megszervezték és végrehajtották a töltések védelmét. A tanszéki oktatók és segéd-erők különítménye személyesen is helytállt 1970-ben a Tisza szegedi szakaszán. A tanszékvezető az egyetemi hallgatók mérőgyakorlatát is az „éles” helyzethez irányította.
- A Tanszék oktató munkájának legfontosabb része a modern hidrológiai statisztikai, valószínűségi szemlélet bevezetése s általánosítása volt. **V. Nagy Imrének Reimann Józseffel** közösen 1984-ben kiadott tankönyve 30 éves hiányt pótol, kifejezte: „A valószínűség-számítás és a matematikai statisztika módszereinek alkalmazása a hidrológiában csak akkor lehet valóban eredményes, ha figyelembe vesszük az emberi tevékenység által befolyásolt természeti jelenségek fizikai tulajdonságait, viselkedésük jellegét és sokoldalú kölcsönhatásaikat.”
- A Tanszék és elsősorban annak vezetője a környezetvédelem reális felfogásának is úttörő-jévé vált oktatásban és szakmai cikkekben. Itt nagy volt a jelentősége az Egyesült Álla-

mokban működő *Karádi Gábor* professzorral, tanszékével és másokkal kialakított kapcsolatainak.

V. Nagy Imre a hidrológiát, hidraulikát és a környezetvédelmet tartotta elsődleges szakterületének. Tudományos kapcsolatai a külföldön is széleskörűek voltak. Meghívott előadója volt a Helsinki Műegyetemnek, a Svéd Királyi Akadémiának, a Wisconsini Állami Egyetemnek, előadásokat tartott Indiában és Kubában is. 6 magyar és angol nyelvű szakkönyvnek, 15 egyetemi jegyzetnek, kb. 180 magyar és angol nyelvű szakkikknek volt szerzője, vagy társszerzője. Évtizedeken át tagja és tisztségviselője volt az Akadémia Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának.

A magam nevében annyit mondhatok, hogy 1948-tól évfolyam- és kollégiumi társa voltam V. Nagy Imrének. Életre szóló szakmai együttműködés és barátság alakult ki közöttünk. Amikor éppen nem belső tagja voltam tanszékének, külső tagként mindig részt vehettem a Tanszék életében. Ha tudtam, én is segítettem. De a legtöbb segítséget a Tanszéktől és főként annak vezetőjétől kaptam.

Tanszékvezetői megbízatásából **V. Nagy Imre** 1992-ben vonult nyugalomba. 2011. október 27-én bekövetkezett haláláig a műszaki közéletnek ismert alakja, tanulmányok és szakkönyvek szerzője volt. 2011. november 16-én volt a temetése a budapesti Új Köztemetőben.

Mivel is búcsúzhathánánk Tőle méltóbban, mint Ady Endre versének befejező soraival:

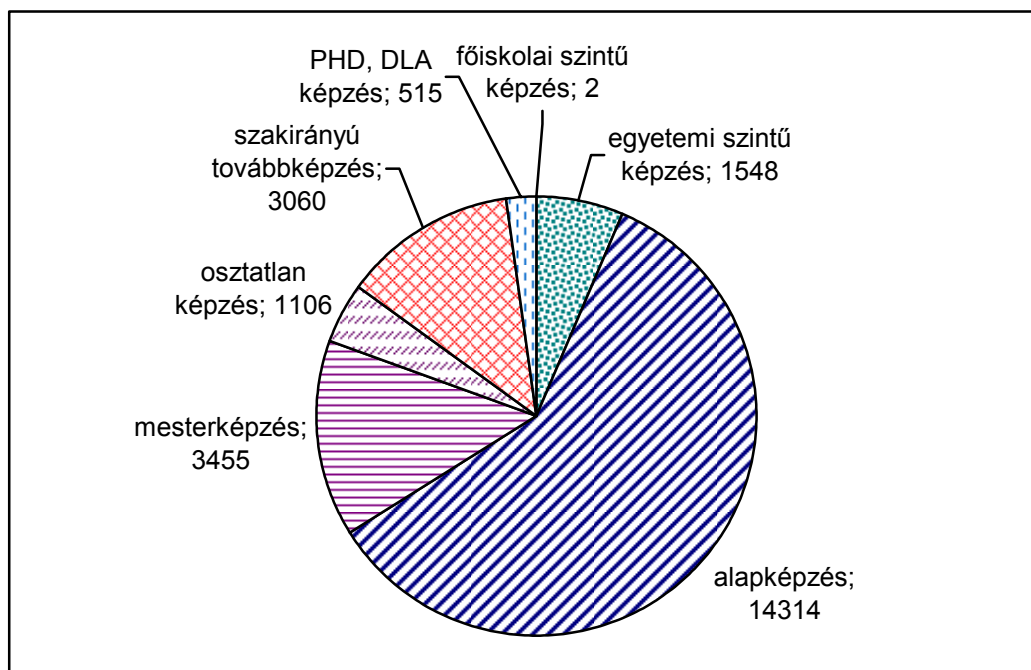
„Akarom, mert ez bús merészség,
Akarom, mert világ csodája:
Valaki az Értől indul el
S befut a szent, nagy Oceánba.”

(*Dr. Vágás István*)

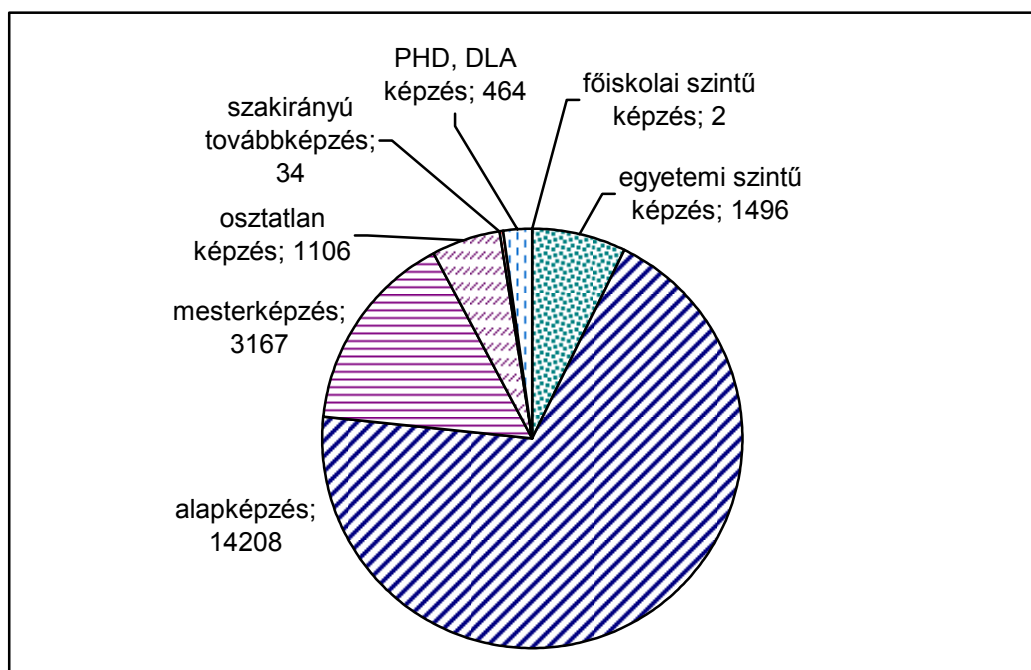
Statisztika

Összesített hallgatói adatok

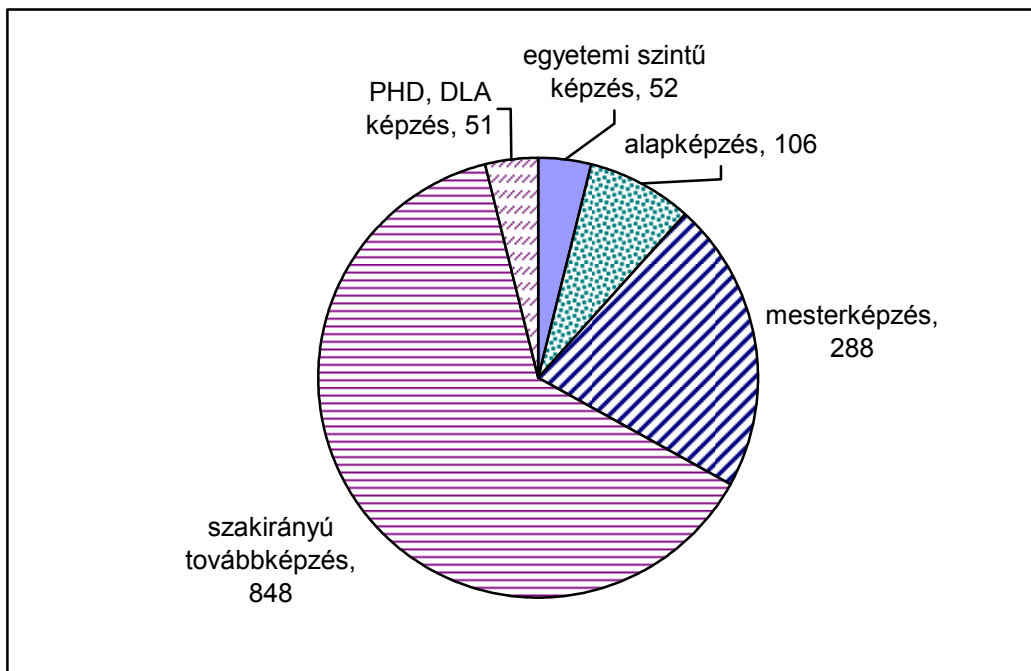
	Felsőfokú képzés	Főiskolai szintű képzés	Egyetemi szintű képzés	Alap- képzés	Mester- képzés	Osztatlan képzés	Szakirányú tovább- képzés	PHD, DLA képzés	Összesen
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Hallgatók száma									
– ebből új belépő (SCED)		2	1 548	14 314	3 455	1 106	3 060	515	24 000
– ebből államilag támogatott		2	231	12 038	3 177	1 072		318	16 968
– ebből utolsó éves			423	1 714	677	27	256	70	3 167
– ebből külföldi		2	174	596	134	14	17	27	964
– ebből nő			379	3 521	1 085	655	2 044	138	7 822
Nappali tagozat		2	1 496	14 208	3 167	1 106	34	464	20 477
– ebből új belépő (SCED)				4 039		185			4 224
– ebből államilag támogatott		2	361	11 972	3 096	1 072		318	16 821
– ebből utolsó éves			404	1 696	623	27		61	2 811
– ebből külföldi		2	173	595	131	14	1	24	940
– ebből nő			360	3 494	967	655	29	131	5 636
– ebből lakhatási támogatásra jogosult			161	5 967	1 382	407		263	8 180
– ebből kollégista			74	2 842	769	317		52	4 054
– ebből államilag támogatott kollégista			48	2 777	767	317		45	3 954
Levelező tagozat			52	106	288		848	51	1 345
– ebből új belépő (SCED)				29					29
– ebből államilag támogatott				66	81				147
– ebből utolsó éves			19	18	54		157	9	257
– ebből külföldi			1	1	3		9	3	17
– ebből nő			19	27	118		376	7	547
Távoktatási tagozat							2 178		2 178
– ebből új belépő (SCED)									
– ebből államilag támogatott									
– ebből utolsó éves							99		99
– ebből külföldi							7		7
– ebből nő							1 639		1 639

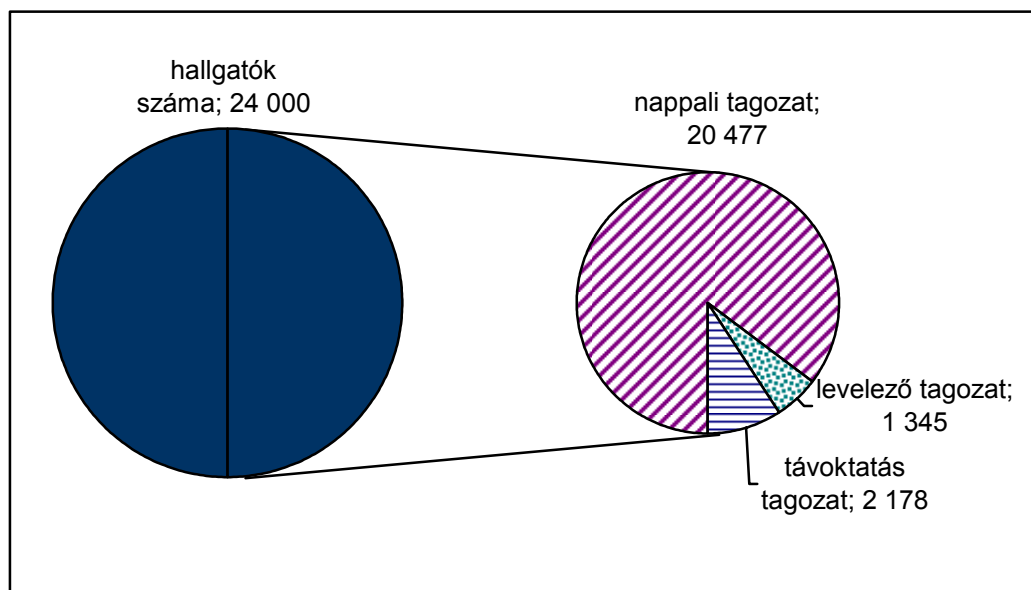
1. ábra Hallgatók száma 2011–2012: 24 000 fő

2. ábra Nappali tagozatos hallgatók száma 2011–2012: 20 477 fő

3. ábra Levelező tagozatos hallgatók száma 2011–2012: 1345 fő

4. ábra Tagozatok megoszlása, 2011–2012

Összesített dolgozói létszám

Oktatók	Teljes munkaidős	1 108
	Rész munkaidős	137
Kutatók	Teljes munkaidős	192
	Rész munkaidős	53
Egyéb	Teljes munkaidős	1251
	Rész munkaidős	234